

Sygn. akt: II AKa 532/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marcin Ciepela
Sędziowie	SA Grzegorz Wątroba SA Rafał Doros (spr.)
Protokolant	Martyna Paciej

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej Barbary Drzastwy

po rozpoznaniu w dniach 27 maja 2021 r. i 20 października 2021 r. sprawy

1. **J. D.**, s. S. i D., ur. (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 i 3 k.k., art. 271 § 3 k.k., art. 270 § 1 k.k. i inne;

2. **S. D.**, c. K. i D., ur. (...) w B.

oskarżonej o czyn z art. 271 § 3 k.k. i inne;

3. **G. K. (1)**, s. L. i I., ur. (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 271 § 3 k.k. i inne;

4. **K. K.**, s. E. i S., ur. (...) w M.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 i 3 k.k., art. 271 § 3 k.k. i inne;

5. **G. R.**, s. S. i E., ur. (...) w M.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. inne;

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonych J. D., S. D., G. K. (1) i obrońców oskarżonych J. D., S. D., G. K. (1), K.K., G. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 18 lutego 2019 roku, sygn. III K 67/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w punkcie 1 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r. i obniża wymierzoną oskarżonemu J. D. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy;

2) w punkcie 2 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r., dodaje przed art. 4 § 1 k.k. słowa „w brzmieniu obowiązującym do 28 lutego 2017 r.” i obniża wymierzoną oskarżonemu J. D. karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy;

3) w punkcie 3 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r., dodaje po słowach „wystawił faktury Vat nieodzwierciedlające rzeczywistych zdarzeń gospodarczych” słowa „opisane w punkcie II części wstępnej wyroku”, przyjmuje, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. i na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie;

4) uchyla punkt 4;

5) w punkcie 7 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 19 maja 2005 r. do 8 czerwca 2010 r., w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisuje „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i obniża wymierzoną oskarżonemu J. D. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy;

6) uchyla punkt 8 w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i punkt 9;

7) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu J. D. karę łączną 4 (cztery) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 kwietnia 2011 roku do dnia 10 sierpnia 2012 roku;

8) w punkcie 11 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 21 listopada 2006 r. do 22 października 2009 r. i obniża wymierzoną oskarżonej S. D. karę pozbawienia wolności do 7 (siedmiu) miesięcy;

9) w punkcie 12 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 21 listopada 2006 r. do 22 października 2009 r. i obniża wymierzoną oskarżonej S. D. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

10) w punkcie 13 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 21 listopada 2006 r. do 22 października 2009 r., przyjmuje, że oskarżona S. D. wyczerpała znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. i na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie;

11) uchyla punkt 14,

12) w punkcie 15 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 11 stycznia 2008 r. do 8 czerwca 2010 r., w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisuje „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i obniża wymierzoną oskarżonej S. D. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 4 (cztery) miesięcy;

13) uchyla punkt 16 w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

14) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonej S. D. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

15) uchyla punkt 17;

16) na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszka wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej S. D. kary łącznej 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby;

17) w punkcie 19 kwotę orzeczonego wobec oskarżonej S. D. przypadku korzyści odniesionej z przestępstwa obniża do kwoty 174 428,24 zł (sto siedemdziesiąt cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych dwadzieścia cztery grosze);

18) w punkcie 24 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od stycznia 2010 r. do końca grudnia 2010 r., w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisuje „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i obniża wymierzoną oskarżonemu G. K. (1) karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy;

19) uchyla punkt 25 w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i punkt 26;

20) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu G. K. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 maja 2011 roku do dnia 13 kwietnia 2012 roku;

21) w punkcie 27 kwotę orzeczonego wobec oskarżonego G. K. (1) przypadku korzyści odniesionej z przestępstwa obniża do kwoty 9809,50 zł (dziewięć tysięcy osiemset dziewięć złotych i pięćdziesiąt groszy);

22) uchyla punkt 30;

23) w punkcie 31 przyjmuje, że oskarżony K. K. wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości pojedynczej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

24) na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. ustala, że kara orzeczona w punkcie 31 nie podlega wykonaniu;

25) w punkcie 32 w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisuje „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i po art. 12 § 1 k.k. dodaje „ w zw. z art. 11 § 2 k.k.”;

26) uchyla punkty 33 i 34;

27) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu K.K. karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 kwietnia 2011 roku do dnia 3 kwietnia 2012 roku;

28) w punkcie 37 wyroku obniża orzeczoną wobec oskarżonego G. R. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy;

29) w punkcie 38 wyroku obniża orzeczoną wobec oskarżonego G. R. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy;

30) uchyla punkty 41 i 42 wyroku;

31) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu G. R. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 maja 2011 roku do dnia 13 stycznia 2012 roku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej) na rzecz adwokat J. S. (1) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu G. K. (1) w wysokości 1033,20 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote i dwadzieścia groszy) w tym podatek Vat;

IV. zwalnia oskarżonych J. D., S. D., G. K. (1), K. K. i G. R. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

SSA Rafał Doros SSA Marcin Ciepiela SSA Grzegorz Wątroba

32UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 532/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. akt III K 67/15

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obrońcy oskarżonego J. D. obraży przepisów prawa materialnego oraz obraży przepisów postępowania, a to art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 k.k.s. w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	brzmieniu przed dniem 17 grudnia 2005 r.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd Apelacyjny ocenił argumenty obrońcy dotyczące zmiany treści art. 6 k.k.s. , a które w jego ocenie prowadzą do wniosku o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej za nietrafne.</p> <p>Z innych względów należało jednak dokonać zmiany zarówno kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3 zaskarżonego wyroku i ostatecznie postępowanie na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w zakresie opisanym w punkcie 3 zaskarżonego wyroku umorzyć.</p> <p>Sąd I instancji nie dostrzegł bowiem, że z dniem 1 stycznia 2017 r. nastąpiła zmiana przepisu art. 62 § 2 k.k.s. (przez art. 4 pkt 6 lit. a ustawy z dnia 1 grudnia 2016 r. (Dz.U.2016.2024) zmieniającej ustawę z dniem 1 stycznia 2017 r.), która w sposób istotny zaostrzyła odpowiedzialność karną za czyn polegający na wystawieniu w sposób nierzetelny faktury lub rachunku lub za posługiwanie się tak wystawionymi dokumentami. Od dnia 1 stycznia 2017 r. za czyn z art. 62 § 2 k.k.s. grozi kara grzywny do 720 stawek dziennych albo kara pozbawienia wolności na czas nie krótszy od roku, albo obie te kary łącznie. Przed 1 stycznia 2017 r. omawiane przestępstwo skarbowe było zagrożone wyłącznie karą grzywny do 240 stawek dziennych.</p>	

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że oskarżony J. D. nierzetelne faktury Vat wystawiał w okresie od 3 lutego 2004 r. (pierwsza z faktur opisanych w punkcie 2 części wstępnej zaskarżonego wyroku) do 16 czerwca 2010 r. (ostatnia z faktur). W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił argumenty obrońcy dotyczące konieczności modyfikacji okresu, w którym oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. W świetle zebranego materiału dowodowego nie było podstaw do ustalenia daty końcowej czynu jako kwiecień 2011 r.

Należało także zwrócić uwagę na wadliwe, a co najmniej nieprecyzyjne określenie znamion czynu zabronionego w wyroku sądu I instancji, który powielił w tym zakresie zarzut oskarżenia i nie wskazał prawidłowo kwoty podatku narażonego na uszczuplenie (art. 56 § 1 k.k.s.) ani kwoty wysokości podatkowej należności publicznoprawnej, narażonej na nienależny zwrot (art. 76 § 1 k.k.s.). Posłużenie się w opisie czynu informacją o obowiązku podatkowym, wynikającym z decyzji wymiarowych nie jest wystarczające.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze brak zaskarżenia tego rozstrzygnięcia na niekorzyść. Nie mógł więc zgodnie z art. 434 § 2 k.p.k. poczynić jakichkolwiek ustaleń mniej korzystnych dla oskarżonego, od poczynionych przez Sąd Okręgowy.

Z tego powodu Sąd Apelacyjny poprawił kwalifikację prawną czynu wyłącznie na korzyść oskarżonego J. D., przyjmując, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.

20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. i na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie.

Należało bowiem stwierdzić, że zgodnie z art. 44 § 1 pkt. 1 i § 3 i § 5 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego ustala z dniem 1 stycznia 2021 r. (zgodnie z biegiem przedawnienia liczoną od końca 2010 r.).

Sąd Apelacyjny miał w polu widzenia treść regulacji wynikającej z art. 15 zzzr ust. 1 i 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid 1, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Przywołany przepis ww. ustawy stanowił, że w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemiologicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu Covid 19 nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia.

Jednak przepis ten został uchylony przez art. 46 pkt. 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. (Dz.U. 2020.875) zmieniającej niniejszą ustawę z dniem 16 maja 2020 r.

Dopiero art. 4 pkt. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2021 r. (Dz.U. 2021.1023) dodał art. 15zzr¹ w brzmieniu - w okresie

obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 6 miesięcy po ich odwołaniu nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa i przestępstwa skarbowe. Zgodnie z ust. 2 okresy, o których mowa w ust. 1 liczy się od dnia 14 marca 2020 r. - w przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, oraz od dnia 20 marca 2020 r. - w przypadku stanu epidemii.

Zgodnie z pierwotnym brzmieniem art. 15 zzzr ust. 6 ww. ustawy covidowej, który wprowadził przerwę w biegu przedawnienia, do końcowego okresu przedawnienia przestępstwa skarbowego należało dodać okres na jaki przedawnienie zostało przerwane. W omawianej sytuacji chodzi o okres od 14 marca 2020 r. (pierwszy dzień okresu obowiązywania stanu zagrożenia epidemiologicznego do 16 maja 2020 r. (data uchylecia przepisu art. 15zzr). Termin przedawnienia przestępstwa skarbowego przypisanego oskarżonemu wydłużył się o 2 miesiące i 2 dni. A więc do przedawnienia doszło z dniem 3 marca 2021 r., a więc przed wejściem w życie art. 15zzr¹, który to przepis obowiązuje dopiero od dnia 22 czerwca 2021 r. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2021 r. (Dz.U. 2021.1023) do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz kar orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą,

<p>chyba że termin przedawnienia już upłynął.</p> <p>Z tego powodu zgodnie z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. należało w zakresie czynu z punktu 3 zaskarżonego wyroku postępowanie umorzyć.</p> <p>Natomiast zmiana art. 6 § 2 k.k.s. przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U.05.178.1479) zmieniającej ustawę z dniem 17 grudnia 2005 r. w zakresie w jakim w miejsce sformułowania „w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” wprowadziła zwrot „w wykonaniu tego samego zamiaru” oraz doprecyzowała rozumienie krótkiego odstępu czasu, jako okresu do 6 miesięcy, nie miała w ocenie Sądu Apelacyjnego znaczenia dla umorzenia postępowania o czyn z punktu 3 zaskarżonego wyroku. Wskazana zmiana przepisu jedynie doprecyzowała stosowanie art. 6 § 2 k.k.s.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 3 w zakresie zachowań jakie miały miejsce przed 17 grudnia 2005 r. i umorzenie postępowania, a w pozostałym zakresie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był częściowo zasadny, ale nie z powodów wskazanych w treści zarzutu, tylko z przyczyn opisanych wyżej. Sąd Apelacyjny zmodyfikował</p>		

<p>czasokres popełnienia czynu z punktu 3 zaskarżonego wyroku i w związku tą modyfikacją doszedł do wniosku, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu i postępowanie w tym zakresie umorzył.</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego J. D. obrazy przepisów prawa materialnego poprzez naruszenie:</p> <p>a) art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. polegające na jego zastosowaniu poprzez uznanie, że zachowania polegające jedynie na wystawianiu dokumentu poświadczającego nieprawdę mogą pociągnąć tę osobę do odpowiedzialności za pomocnictwo do oszustwa innej osoby, podczas gdy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - osoba wystawiająca fakturę nie wie i nie ma sposobności się dowiedzieć co uczyni z nią odbiorca faktury; - brak jest informacji co do tego czy odbiorca faktury w ogóle wystąpił o zwrot podatku, <p>b) art. 20 k.k. polegające na błędnej wykładni, zakładającej, że pełnomocnik może odpowiadać za pomocnictwo do przestępstwa w sytuacji gdy przestępstwo nie było popełnione przez sprawcę bezpośredniego oraz gdy czyn sprawcy bezpośredniego wykracza poza zakres zamiaru pomocnika,</p> <p>c) art. 299 § 1 i 5 k.k. polegające na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu przez przyjęcie, że dokonywanie operacji bankowych na środkach pieniężnych stanowi prawnie zakazaną formę konwersji środków płatniczych w sytuacji gdy czynność konwersji polega na przekształceniu formy środka</p>

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>płatniczego co w niniejszej sprawie nie miało miejsca,</p> <p>d) art. 45 § 1 k.k. polegające na jego zastosowaniu pomimo niemożliwości ustalenia i wykazania rzeczywistej kwoty korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obraży przepisu prawa materialnego, a to art. 20 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, zgodnie z którą pomocnik może odpowiadać, za pomocnictwo do przestępstwa w sytuacji gdy takie przestępstwo nie zostało popełnione oraz gdy czyn sprawcy bezpośredniego wykracza poza zamiar pełnomocnika jest oczywiście bezzasadny. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem i stanowiskiem doktryny pomocnictwo stanowi odrębny typ czynu zabronionego, którego znamiona określone zostały w dwóch przepisach, a to w art. 18 § 3 k.k. oraz w odpowiednim przepisie przewidującym czyn zabroniony, którego popełnienie przez inną osobę ułatwia zachowanie pomocnika.</p> <p>Pomocnictwo jest samodzielnym typem czynu zabronionego, do którego dokonania nie jest niezbędne dokonanie przestępstwa przez sprawcę głównego. Odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek</p>		

przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie.

Dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo konieczne jest określenie czynności wykonawczej oraz wskazanie konkretnego przestępstwa, którego popełnienie pomocnik miał ułatwić. Udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności czyni to w odniesieniu do scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub w przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego. Musi więc obejmować swoją świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania, w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia tego czynu zabronionego przez inną osobę. Pomocnictwo jest możliwe przed dokonaniem czynu sprawcy głównego lub w trakcie jego realizacji, ale go nie warunkuje. Chodzi o wywołanie takiej sytuacji, że popełnienie czynu będzie przez sprawcę realizującego znamiona czynu łatwiejsze, niż gdyby zachowanie pomocnika nie miało miejsca, a przy tym nie stanowi warunku sine qua non dokonania czynu.

Należy podkreślić, że pomocnictwo jest ułatwieniem w sensie obiektywnym i nie ma potrzeby ustalenia, że udzielona pomoc

rzeczywiście się przydała, ani tego, że bez niej do dokonania czynu zabronionego by nie doszło. Dla odpowiedzialności pomocnika nie ma znaczenia okoliczność, czy jego zachowanie rzeczywiście ułatwiło innej osobie popełnienie przestępstwa. Znaczenie ma ustalenie czy według zamiaru pomocnika miało popełnienie przestępstwa ułatwić.

Wreszcie pomocnictwo jest zawsze bezskutkową postacią przestępstwa, przestępstwem formalnym. Jedynym skutkiem pomocnictwa jest wywołanie stanu ułatwiającego popełnienie czynu przez sprawcę. Możliwe jest również pomocnictwo w zamiarze ewentualnym do przestępstwa, które może być popełnione jedynie z zamiarem kierunkowym.

Zachowanie bezpośredniego wykonawcy nie stanowi elementu znamion pomocnictwa. Ta bowiem forma zjawiskowa, identycznie jak podżeganie, opisuje jedynie czynność lub zaniechanie obejmujące zachowanie polegające na ułatwieniu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Dla realizacji znamion pomocnictwa nie jest konieczne popełnienie czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. O realizacji, a więc o dokonaniu pomocnictwa decyduje wypełnienie przez ułatwiającego właściwych dla tej postaci znamion czynnościowych, innymi słowy, ułatwienie przez działanie lub zaniechanie popełnienia innej osobie czynu zabronionego. Z perspektywy zachowania bezpośredniego wykonawcy pomocnictwo ma zatem charakter bezskutkowy. Pomocnictwo do przestępstwa jest dokonane z chwilą zrealizowania znamion tej

postaci zjawiskowej przestępstwa, a nie w chwili działania sprawcy, tym samym o dokonaniu pomocnictwa decyduje wyłącznie realizacja znamion tej postaci, gdyż jest odrębnym typem czynu zabronionego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2019 r., sygn. II KK 406/18, LEX nr 2756008).

Pomocnik jest podmiotem innego przestępstwa, niż bezpośredni wykonawca.

W konsekwencji powyższych rozważań należało stwierdzić, że oskarżony J. D. wyczerpał wbrew zarzutowi obrońcy znamiona pomocnictwa do art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Oskarżony sprzedając różnych osobom faktury Vat, które potwierdzały nieprawdę, ponieważ zdarzenia w nich opisane w ogóle nie miały miejsca lub nie miały miejsca pomiędzy wskazanymi na fakturach podmiotami wiedział z jakich powodów potrzebują ich nabywcy. Były to bowiem faktury kosztowe, których celem miało być obniżenie podatku Vat. Cały proceder miał wyłącznie taki cel i sens. To czy faktury Vat zostały faktycznie wykorzystane przez nabywców w rozliczeniach z właściwymi urzędami skarbowymi oraz w jakim zakresie, jest irrelevantne dla odpowiedzialności oskarżonego jako pomocnika, ponieważ pochod jego przestępstwa zakończył się w momencie sprzedaży takich nierzetelnych dokumentów. W rozpoznawanej sprawie z okoliczności przedmiotowych czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku można wywnioskować o jego zamiarze bezpośrednim wyczerpania znamion przypisanego

mu przestępstwa. Oskarżony wiedział jakie faktury wystawia i na jak duże kwoty dotyczące przedmiotu transakcji. Skala jego działalności wynikająca wprost z analizy ilościowej i wartościowej wystawianych i sprzedawanych tzw. fikcyjnych faktur Vat wskazuje wprost na jego zamiar i to bezpośredni popełnienia przestępstwa.

Zarzut naruszenia art. 299 § 1 i 5 k.k. w zakresie w jakim obrońca kwestionuje użycie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 7 wyroku sformułowania o konwersji środków płatniczych jest o tyle niezasadny, że użycie tego sformułowania nie ma wpływu na przyjętą przez Sąd I instancji kwalifikację prawną czynu, z uwzględnieniem zmiany dokonanej przez Sąd Apelacyjny. Z opisu czynu (z punktu VI części wstępnej wyroku, do którego odwołał się Sąd I instancji w punkcie 7) wynika, że zostały w nim ujęte w sposób prawidłowy i wyczerpujący znamiona czynu zabronionego z art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k. Wskazane zostały bowiem w sposób precyzyjny środki płatnicze, które pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, przy czym dookreślono także z jakich konkretnie czynów zabronionych. W opisie czynu zostało wskazane wprost, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przyjmował takie precyzyjnie wskazane kwoty pieniędzy na rachunki bankowe, co jest już wystarczające dla prawidłowego oddania istoty czynu i opisu jego ustawowych znamion.

Opis czynu przypisanego oskarżonemu dla swojej prawidłowości nie musi posługiwać

się ściśle językiem ustawowym, a wystarczające jest aby sformułowania w nim użyte oddawały pełen sens zachowania sprawy i odzwierciedlały wszystkie znamiona danego typu czynu zabronionego oraz były w tym zakresie zgodne z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. W ocenie Sądu Apelacyjnego opis czynu w pełni oddaje sens zachowania oskarżonego oraz wyczerpująco przytacza wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd I instancji nie obraził także art. 45 § 1 k.k. Już samo sformułowanie tego zarzutu jako obrazy przepisu prawa materialnego w sytuacji gdy obrońca kwestionuje ustalenia faktyczne w zakresie wysokości korzyści jaką oskarżony odniósł z popełnienia przestępstwa jest nieprawidłowe. Wbrew zarzutowi obrońcy Sąd I instancji prawidłowo określił wysokość tej korzyści. Kierował się przy tym ustaleniami najbardziej korzystnymi z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego. Oskarżony J. D., co wynika z prawidłowo ocenionych dowodów, a w szczególności z wyjaśnień jego samego jak i oskarżonego K.K. otrzymywał jako wystawca faktur Vat prowizję od 3 % do nawet 27 % od wartości na fakturze netto. Sąd I instancji nie był w stanie wskazać czy za konkretne faktury kosztowe oskarżony otrzymał więcej niż prowizję w stawce minimalnej i rozstrzygając tą wątpliwość na korzyść oskarżonego przyjął wartość najniższą, a więc 3 %. Było to rozstrzygnięcie prawidłowe, a wyliczenia wskazane w treści uzupełnionego uzasadnienia

<p>pozwalają na jego odpowiednią weryfikację przez Sąd odwoławczy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od zarzutów z punktów 1 i 7 (punkty I i VI aktu oskarżenia) oraz z punktu 2 w zakresie opisanym w treści apelacji obrońcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutów obrońcy.</p>		
<p>3-3.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego J. D. obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie:</p> <p>a) art. 410 k.p.k., 424 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób niepełny i niekompletny bez odniesienia się do całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,</p> <p>b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów z pominięciem zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego jak również z pominięciem istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego co przejawiało się :</p> <p>- w uznaniu za niewiarygodne zeznań T. P. P., J. L., M. S. (1), Ł. S. (1), S. S. (1), J. S. (2), R. J., D. K., A. S., L.L., I. L., A. K., E. K. (1), T. K., E. K. (2), J. M., S. M., M. P., A. K., R. T., D. P., B. K., D. G., podczas gdy wszechstronna analiza zeznań tych świadków znajduje odzwierciedlenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>w innych dowodach, jest spójna, konsekwentna, a ponadto do części tych osób nie toczyło się postępowanie karne ani podatkowe,</p> <p>- poczynienie ustaleń faktycznych wyłącznie na podstawie dowodów świadczących na niekorzyść oskarżonego, w tym w szczególności na podstawie zeznań K. L., K.K., M. S. (2), T. B.,</p> <p>c) art. 5 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty okazały się bezzasadne. Sąd I instancji dokonał prawidłowej i swobodnej oceny dowodów, która pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Rozważył przy tym cały zebrany w sprawie materiał dowodowy.</p> <p>Nie dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. Z naruszeniem art. 410 k.p.k. mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. Przy czym oparcie się przez sąd, po przeprowadzeniu kompleksowej oceny dowodów, na wybranych dowodach, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji wskazanego przepisu.</p> <p>W konsekwencji swobodnej i logicznej oceny dowodów Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.</p>		

Słusznie Sąd I instancji dał wiarę oskarżonej K. L., a także w przeważającej części wyjaśnieniom K.K. i G. K. (1), a także częściowo wyjaśnieniom oskarżonego J. D. oraz zeznaniom G. K. (2), T. B. i innych osób, które przyznały się do posługiwania się fakturami Vat, dokumentującymi nieistniejące zdarzenia gospodarcze.

Znaczące były wyjaśnienia K.K., który miał bardzo dużą wiedzę na temat procedury sprzedaży faktur Vat, ponieważ sam w nim uczestniczył. Opisał znane mu osoby i podmioty gospodarcze, które sprzedawały takie faktury i ich nabywców. Wskazał w jaki sposób odbywały się przepływy pieniężne. Wyjaśnił, że w wielu wypadkach usługi opisane na fakturach były wykonane choć nie przez ten podmiot, który wystawił fakturę. Wskazał, że J. D. nie świadczył usług budowlanych ani nie sprzedawał materiałów budowlanych i stali. Jego wyjaśnienia w omawianej części znajdowały istotne potwierdzenie w wyjaśnieniach K. L..

K. K. wyjaśnił, że zamówieniami i sprzedażą fikcyjnych faktur kosztowych zajmowali się zarówno J. D. jak i S. D.. Opisał też w jaki sposób pozbywano się spółek aby uniknąć kontroli urzędów skarbowych, jak w przypadku (...) przez sprzedaż na Ukrainę.

Charakterystyczne jest, że według K.K. J. D. bardzo dbał by cały przestępczy proceder nie został ujawniony. Z tego powodu pozorował określone działania, co miało miejsce przykładowo w sprawie wiązek kabli. Dla zapewnienia bezpieczeństwa prawnego korzystał także z pomocy

prawnej opłacanej przez świadka L.. Opisał szczegółowo sposób rozliczeń z tytułu sprzedaży nierzetelnych faktur Vat, zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Opisał także powiązania pomiędzy firmami (...), w tym fikcyjne rozliczenia między nimi i posługiwanie się stwierdzającymi nieprawdę fakturami.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżonemu okazano liczne faktury Vat, opisane w zarzutach, co do których potwierdzał, że były nierzetelne.

Zasługiwały na częściową pozytywną ocenę zeznania świadka G. K. (2) i wyjaśnienia składane w charakterze podejrzanego (t. 164 k. 32673-32674), w których opisał proceder wystawiania fikcyjnych faktur dla podmiotów prowadzonych przez oskarżonego J. D., we współpracy z T. B., S. W., K. Z.. Wyjaśnił, że T. B. pełnił rolę pośrednika w zakresie dostarczania fikcyjnych faktur do (...). Także Ł. S. (2) potwierdził fakt wystawiania fikcyjnych faktur na polecenie K.K.. Sąd Apelacyjny podzielił także pozytywną ocenę wyjaśnień T. B. , który opisał współpracę z oskarżonym J. D. do czerwca 2005 r. i proceder wystawiania i kupowania fikcyjnych faktur Vat. Zeznał na okoliczność współpracy oskarżonego z S. W. i jego znajomości z G. K. (2). Opisał także przestępczą działalność G. K. (1), który świadczył usługi akwizycyjne.

Wyjaśnienia oskarżonej K. L. były szczegółowe, logiczne i przekonujące. K. L., która jest siostrą oskarżonej S. D. miała pełną wiedzę na temat przestępczej działalności oskarżonych. Była zatrudniona w

(...) Sp. z o.o. od lutego 2007 r. w dziale sprzedaży, a od grudnia 2008 r. w dziale kadr i księgowości (jako jedyny pracownik tego działu). Doskonale orientowała się w faktycznej działalności spółki. Logiczne jest, że musiała rozmawiać na ten temat nie tylko z oskarżonym, ale także ze swoją siostrą, o czym wyjaśniała w postępowaniu przygotowawczym. Wykazywała szczerą żal z tytułu swojego udziału w przestępczej działalności. Nie miała żadnego motywu do fałszywego pomawiania oskarżonych, a wręcz przeciwnie ujawnienie prawdy było dla niej silnym emocjonalnym przeżyciem, co wynika także z protokołu rozprawy i protokołów jej przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym. Należy podkreślić, że obciążła przecież w złożonych wyjaśnieniach między innymi swoją siostrę.

Trzeba podkreślić, że została przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym w sposób bardzo szczegółowy. Zostały jej okazane poszczególne objęte zarzutami faktury Vat. Na szczególną uwagę zasługują jej wypowiedzi, z których wynika, że spółka (...) zajmowała się faktycznie sprzedażą artykułów BHP. Nie prowadziła sprzedaży stali ani materiałów budowlanych, nie świadczyła także usług budowlanych.

Wyjaśniła, że S. D. zaczęła jej tłumaczyć jak wystawiać FV na materiały budowlane i usługi budowlane. Na początku 2008 r. zapytała J. D. gdzie jest towar, gdzie ma magazyny dla takich ilości materiałów budowlanych. Odpowiedział, że w K., ale na pytanie gdzie konkretnie, stwierdził cyt. „że ma się tym nie interesować”.

Podkreśliła, że nigdy nie było telefonów od kontrahentów ani z magazynów. Nigdy nie posiadali na stanie magazynowym ani części samochodowych ani materiałów budowlanych. Żadna z kategorii towaru wymienionego w fakturach wystawionych dla (...) nie była nigdy na stanie magazynów (...) Sp. z o.o. Przy czym (...) również nie miała magazynów. K. L. brała udział w remanencie magazynu spółki w 2008 r. i wiedziała czym spółka dokładnie handluje. Wówczas odmówiła podpisania dokumentów dotyczących stanu magazynów, według których miały być w nich rzekomo trzymane materiały budowlane.

Wyjaśniła, że ma żal do siostry bo ona zdawała sobie sprawę z tego co się dzieje w firmie jej męża oraz w jej firmach (...) oraz (...).

Wyjaśnienia K. L. były wręcz druzgocące dla linii obrony oskarżonych. Na szczególną uwagę zasługują jej wypowiedzi, z których wynika skala przestępczej działalności. Wyjaśniła, że J. D. kazał jej zostawiać puste numery w systemie księgowym, aby na koniec miesiąca wypisać faktury dla (...), które faktury dodrukowywała później na jego polecenie. Szczegóły dot. faktur wystawianych dla (...) podawała jej oskarżona S. D.. Co istotne poza fakturami na artykuły BHP wszystkie faktury dla (...) były fikcyjne, a w kasie (...) nigdy nie było gotówki.

W czasie kolejnych przesłuchań okazywano K. L. faktury wystawione przez (...) dla wymienionych w treści zarzutów podmiotów. Po okazaniu wyjaśniła, że nie przedstawiają rzeczywistych transakcji. W niektórych przypadkach K. L.

doskonale pamiętała okoliczności ich wystawienia. Przykładowo kiedy okazano jej faktury wystawione przez (...) Sp. z o.o. dla firmy (...) B. K. z tytułu prac budowlanych stwierdziła, że oskarżony J. D. dyktował jej dane do protokołów odbioru robót, a wynikało z nich, że firma zatrudniała podwykonawców, jednym z nich był G. R., a płatności były gotówką. Potwierdziła fikcyjność faktur wystawionych przez (...) Sp. z o.o. między innymi dla podmiotów: (...) (z tytułu rzekomych prac budowlanych i sprzedaży artykułów budowlanych), (...) (sprzedaż wiązek), (...) i (...) (usługi budowlane i artykuły budowlane oraz stal), (...) (usługi budowlane, artykuły budowlane, remont maszyn), (...), (...) oraz „ Sp. z o.o. (...)” (usługi budowlane i roboty budowlane), „Pojazdy (...) Z. S. (stal, części samochodowe), „ (...) i Usługowe S. D.” (prace remontowe), Wytwórnia (...) (układanie polbruk).

Wyjaśniła, że prawdziwe były te faktury, które dotyczyły artykułów bhp i chemii gospodarczej. Generalnie faktury wystawione przez (...) dla (...) dla kwot powyżej 300 zł były fikcyjne. (k. 27638v). Co istotne faktury Vat dla podmiotów: A., (...), G., (...), dla firm należących do świadków L., K., (...), dla (...) wystawiała cyt. „pod dyktando oskarżonego J. D.” i wiedziała, że dotyczą fikcyjnych transakcji, a więc poświadczają nieprawdę.

Faktury wystawione przez (...) – Usługowe S. D. (za usługi) otrzymywała od siostry – oskarżonej S. D., a dotyczyły rzekomych usług budowlanych i kwot sięgających 100.000 zł.

Oskarżony K. K. instruował S. D. jakie kwoty ma wpisać. Także te faktury dotyczące usług reklamowych były nierzetelne.

Co istotne:

- odnośnie faktur sprzedaży przez Przedsiębiorstwo (...) dla (...) Sp. z o.o. – te faktury dotyczyły usług budowlanych, przywoził je oskarżony K.K. a świadek je przyjmowała,

-odnośnie faktur dla (...) i (...) Sp. z o.o. – były fikcyjne, w tym także za wynajem samochodu, którym faktycznie jeździł oskarżony K.K. (k. 27576),

- odnośnie faktur wystawionych przez (...) dla (...) Sp. z o.o. – zostały przywiezione przez K.K., w trackie kontroli skarbowej wyniknął brak podpisów wystawcy na części faktur, przy czym na części podpisał się za G. R. oskarżony J. D. a na części K. L. (k. 27581),

- odnośnie faktur wystawionych przez (...) z siedzibą w M. dla (...) Sp. z o.o. – były przywożone przez K.K., a dotyczyły prac budowlanych w K., które nie miały miejsca,

- odnośnie faktur wystawionych przez (...) - przywoził je K. K., a dotyczyły zakupu stali, były wprowadzone do systemu księgowego i były wystawione faktury sprzedaży dla (...) oraz do (...), ale nigdy takiego towaru nie było na magazynie,

- część faktur R. Ś. podpisał J. D. a część na jego polecenie K. L..

Na uwagę zasługuje też wyjaśnienie K. L., zgodnie z którym w okresie przesłuchania w Urzędzie Skarbowym oskarżony J. D.

namawiał ją do kłamstwa. Miała według jego polecenia stwierdzić, że rzekomo słyszała jak rozmawiał z pracownikami budowlanymi, jak się z nimi kłócił, jak narzekali itp. Przy czym takie sytuacje nigdy nie miały miejsca, ponieważ oskarżony nie zatrudniał żadnych pracowników budowlanych.

Trzeba podkreślić, że z analizy faktur Vat, które zostały opisane w treści zaskarżonego wyroku wynika, że gdyby przyjąć, że odzwierciedlają rzeczywiste zdarzenia gospodarcze, to podmioty gospodarcze prowadzone przez oskarżonego J. D. i S. D. musiałyby prowadzić działalność na bardzo dużą skalę. Wartość i rodzaj rzekomo sprzedawanych oraz kupowanych towarów i usług świadczy nie tylko o konieczności zatrudniania dużej ilości pracowników w szczególności budowlanych ale także o konieczności posiadania bardzo szerokiego zaplecza magazynowego oraz niezbędnych maszyn i urządzeń. Tymczasem przesłuchani w sprawie świadkowie nie potwierdzili takiej skali działalności, a wręcz przeciwnie z treści zgromadzonych w sprawie dowodów wynika obraz prowadzenia niewielkiego sklepu z artykułami BHP i małego warsztatu samochodowego i firmy reklamowej. Podnoszone okoliczności tylko wspierają pozytywną ocenę wyjaśnień K. L., z którą równocześnie wiąże się odmowa wiarygodności dla zeznań świadków, którzy utrzymywali, że oskarżeni faktycznie dostarczali dla nich towary i wykonywali usługi, zgodne z wystawionymi fakturami.

Z uznaniem wyjaśnień K. L., a także K. K. za wiarygodne wiązała się

logiczna konsekwencja odmówienia wiarygodności zeznaniom lub wyjaśnieniom świadków, prowadzących lub reprezentujących podmioty, dla których oskarżony J. D. lub oskarżona S. D. wystawiali nierzetelne faktury Vat.

Sąd Apelacyjny podzielił negatywną ocenę zeznań:

-T. P. P. (właściciela E. T. P. - P.w C.). Świadek twierdził, że oskarżony J. D. świadczył na jego rzecz usługi w zakresie montażu wiązek elektrycznych. Przyznał, że jego firma została poddana kontroli przez Urząd Skarbowy „pod kątem rzetelności transakcji” z J. D.. Wynik kontroli był dla niego niekorzystny, a wydana decyzja wymiarowa uprawomocniła się. Zapłacił podatek Vat zgodnie z decyzją. Zeznał, że osobiście nie odbierał wiązek od oskarżonego tylko jego pracownicy (k. 32794). Zeznania świadka nie zasługiwały na wiarę. Nie wytrzymały konfrontacji z przekonującymi wyjaśnieniami K. K.. Z wyjaśnień K. K. wynikało, że faktury Vat wystawione przez (...) dla firmy (...) T. P. P. były nierzetelne (k. 30512v-30513). J. D. miał faktycznie jakieś wiązki elektryczne ale wyłącznie dla upozorowania współpracy z (...) cyt. „w firmie tej było trochę wiązek, żeby ludzie je widzieli, ale lecz praktycznie nikt z nimi nic nie robił”. Wyjaśnienia K. K. znalazły w omawianym zakresie potwierdzenie także w wyjaśnieniach G. K. (1), z których wynikało, że J. D. żadnych wiązek nie produkował, ale szukał za pośrednictwem G. K. (1) osoby, która mogłaby się tym zająć. Ponadto świadek T. P. – P. miał oferować pieniądze innej osobie za złożenie fałszywych zeznań, które miały

potwierdzić rzetelność dokumentów (k. 30521);

- J. L. (Przedsiębiorstwo (...)), który twierdził, że J. D. świadczył usługi podwykonawcze dla jego firm, dotyczące dużych inwestycji budowlanych. Wyjaśnił, że pozwał firmę oskarżonego z powodu wadliwie wykonanych prac i uzyskał tytuł wykonawczy (k. 32692), Nie kwestionując faktu uzyskania tytułu wykonawczego należy ocenić tę sytuację jako czynność pozorną, której celem było wyłącznie wytworzenie wrażenia rzeczywistych transakcji. Nie można zapominać, że świadek miał przedstawione zarzuty, ściśle związane z zarzutami przeciwko J. D., miał więc powody aby podawać nieprawdę. Osoby, które poświadczały jego wersję wydarzeń były z nim związane lub od niego zależne, jak przykładowo świadek S. M., który w czasie składania zeznań nadal był zatrudniony w firmie (...). Zeznał, że oskarżony wykonywał w ramach (...) oraz (...) Sp. z o.o. usługi budowlane jako jeden z podwykonawców. Prace zafakturowane przez firmę zostały faktycznie wykonane. Świadek zeznał, że reklamacja, o której mówił J. L. dotyczyła wadliwie wykonanej posadzki przemysłowej. Charakterystyczne jest, że pomimo oddania sprawy na drogę sądową współpraca z (...) była kontynuowana. Należy podkreślić, że pracownicy przesłuchani w charakterze świadków nie mieli wiedzy na temat prac wykonywanych przez firmy oskarżonego.

Negatywna ocena zeznań J. L. wynikała jednak przede wszystkim z uznania w odpowiedniej części za wiarygodne wyjaśnień K. L. w omawianym wyżej zakresie oraz K.

K. Oskarżony K. K. wyjaśnił, że firmy związane z J. L. odbierały nierzetelne faktury Vat od J. D.. Z krótkiego fragmentu wyjaśnień (k. 30497-30498), wynika, że to nie J. D. miał wykonywać usługi dla firm (...) tylko ewentualnie K. K.. Należy zauważyć, że dla stwierdzenia nierzetelności faktury wystarczy, że wystawia ją podmiot, który faktycznie nie wykonał usługi, nawet jeżeli ta została wykonana. Jest to zresztą znany proceder kiedy określone osoby wykonują jakieś prace „na czarno”, a zleceniobiorca załatwia na tą okoliczność nierzetelne faktury Vat. W kolejnych wyjaśnieniach oskarżony K. K. stwierdził wprost, że oskarżony J. D. nie świadczył w rzeczywistości usług budowlanych i nie sprzedawał materiałów budowlanych podmiotom związanym z J. L. (k. 30521). Nie był nigdy w stanie wykonać takich usług ani dostarczyć takich materiałów. J. D. w rozmowach z K. K. przyznawał, że J. L. kupuje nierzetelne faktury kosztowe i bardzo dobrze za nie płaci. K. K. opisał sposób w jaki J. D. rozliczał się z J. L.. J. L. miał też zapewniać J. D. pomoc prawną z powodu kontroli Urzędu Skarbowego (k. 30521). Miał też pomagać oskarżonemu aby nie wyszło na jaw, że transakcje wynikające z faktur Vat nie miały miejsca;

- A. S. (odmówiła złożenia zeznań i sąd odczytał jej wyjaśnienia) i G. S. (był pełnomocnikiem firmy (...)), który zeznał jedynie, że kojarzy oskarżonego J. D., który bywał w firmie i dostarczał materiały reklamowe. W świetle wyjaśnień K. L. należało odmówić wskazanym świadkom wiarygodności. Także oskarżony K. K. wyjaśniał obszernie na temat

przyjmowania stwierdzających nieprawdę faktur Vat przez firmy prowadzone przez A. S. i G. S.. Syn wyżej wymienionych osobiście mówił K. K. jakich faktur potrzebują. K. K. opisał też szczegółowo powody, dla których A. S. i G. S. potrzebowali faktur kosztowych (k. 30521v, 30525, 30542 – 30543, 30582v);

Dowodami potwierdzającymi pozorność faktur Vat wystawianych z PHU (...) dla firmy firmy (...) są także wyjaśnienia G. K. (1), który był pośrednikiem w tym procederze. Zarówno z wyjaśnień K. K. jak i G. K. (1) wynikało, że dostawcą takich faktur był J. D.. K. K. wyjaśnił, że także S. D. wystawiała nierzetelne faktury z podmiotu (...) – Usługowe dla (...) Z. S.;

- E. K. (1), ponieważ Sąd miał na uwadze wyjaśnienia K. K., według których faktury wystawione przez J. D. dla Wytwórni (...) były nierzetelne, a żadna z firm powiązanych z J. D. nie wykonała prac, które były przedmiotem wystawionych faktur (k. 30516v). K. K. dokładnie opisał tę fikcyjną współpracę, wskazując także na zaangażowanie w nią firmy (...);

- L. L. (PPUH (...)) oraz I. L. ((...)); świadek L.L. przyznał, że Urząd Skarbowy zakwestionował faktury na roboty budowlane wystawione przez (...) i nie odwoływał się od decyzji wymiarowych, I. L. twierdziła, że kupowała m.in. stal od firmy (...), także w przypadku jej firmy ślusarskiej Urząd Skarbowy zakwestionował transakcje z oskarżonym J. D., świadek przyznała, że nie odwoływała się od decyzji wymiarowych i zapłaciła podatki (k. 32810), pomimo to twierdziła, że transakcje były rzeczywiste.

W ocenie Sądu Apelacyjnego o fikcyjności tych faktur świadczą wyjaśnienia oskarżonego K.K., który wyjaśnił, że rozmawiał na temat tej współpracy z J. D., który przyznał, że wystawiał w imieniu (...) i (...) dla ww. firm faktury kosztowe, a z rozmowy wynikało, że nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych (k. 30516-30516v);

- A. K. (K. – (...)), który miał w odrębnym postępowaniu postawione zarzuty, przyznał, że zna oskarżonych J. D. i G. K. (1), prowadził także interesy z oskarżonym K. K. a także z firmą (...). O wszystkich transakcjach twierdził, że były rzeczywiste, choć przyznał, że miał z ich powodu problemy z urzędem skarbowym. Zeznania świadka nie zasługiwały na wiarę. Fikcyjność omawianej współpracy dokładnie opisał oskarżony K.K. wskazując wprost na okoliczność wystawiania dla tej firmy przez J. D. fikcyjnych faktur Vat (k. 30520 – 30520v),

- R. T. ((...) R. T.), który odmówił złożenia zeznań i sąd odczytał jego wyjaśnienia, które nie zasługiwały na uznanie za wiarygodne, w szczególności w świetle wyjaśnień oskarżonego K. K., który znał osobiście R. T. i wiedział, że kupuje faktury kosztowe od J. D.;

- B. K. ((...)), który miał w odrębnym postępowaniu postawione zarzuty i odmówił złożenia zeznań – odczytano jego wyjaśnienia, przy czym zgodnie z wyjaśnieniami K. J. D. nie wykonywał dla B. K. żadnych robót;

- D. P. (D.), któremu oskarżony J. D. miał rzekomo dostarczyć konstrukcję stalową, M. S. (1), Ł.

S. (1), którzy również zaprzeczyli aby wystawione faktury Vat były fikcyjne, choć nie pamiętali okoliczności ich wystawienia, D. G. (PHU (...) oraz (...)) w zakresie współpracy z (...), a także R. J. i D. K.. Sąd Apelacyjny mając na uwadze wyjaśnienia K. K. a także K. L., G. K. (1), G. K. (2) T. B., a także częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. D. oraz dokumentację z kontroli Urzędów Skarbowych oraz decyzje wymiarowe, podobnie jak Sąd I instancji nie miał wątpliwości, że także ww. świadkom należało odmówić wiarygodności.

Charakterystyczne było, że ww. świadkowie w większości mają w odrębnym postępowaniu postawione zarzuty, mające związek z niniejszym postępowaniem, z oczywistych względów byli zainteresowani wynikiem niniejszej sprawy i mieli powód do zatajania prawdy. Co do części z nich urzędy skarbowe prowadziły postępowania i wydano decyzje wymiarowe dotyczące nieuiszczonego podatku Vat.

Świadkowie nie byli w stanie podać szczegółów dotyczących korzystania z rzekomych usług budowlanych podmiotów związanych z oskarżonymi J. D. i S. D. (1), które z uwagi na ich wartość trudno było zaliczyć do drobnych prac. To samo dotyczy zakupów materiałów budowlanych, stali i innych, które opiewały na znaczne kwoty.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że oskarżony J. D. przyznał się w znacznej części do zarzucanych mu czynów, ale jednocześnie zaprzeczył aby w obrocie fikcyjnymi fakturami brały udział podmioty związane z J. L., R. M., R. T. i częściowo pozostałe wyżej

wymienione osoby. W tej części jego wyjaśnienia były nielogiczne oraz sprzeczne z wyjaśnieniami K. L. oraz K. K.. W rzeczywistości oskarżony faktycznie prowadził jedynie działalność związaną z handlem artykułami BHP i środkami czystości. O tym, że wystawiane przez niego dla podmiotów opisanych w zarzutach faktury Vat były nierzetelne świadczy także fakt, że przyjmował szereg fikcyjnych faktur kosztowych. Oskarżony przyznał się do otrzymywania takich fikcyjnych faktur Vat od wielu firm, w szczególności powiązanych z oskarżonym K.K.

W ocenie Sądu odwoławczego pozbawione logiki było stawianie przez obrońcę jednocześnie zarzutu obrazu art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. Skarżący kwestionował ocenę dowodów, a takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2 k.p.k., tylko art. 7 k.p.k. Jeżeli ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub innym dowodom, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów, wynikającej z treści art. 7 k.p.k.

Skuteczne posłużenie się zarzutem obrazu art. 5 § 2 k.p.k. może przynieść oczekiwany przez skarżącego efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie

wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd, ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego, co w tej sprawie nie miało miejsca (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2016 r. sygn. akt III KK 22/16, Prok.i Pr.- wkł. 2016/5/13)

Nie może być więc mowy o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. skoro sąd I instancji dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, który prawidłowo ocenił, dając tej ocenie wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji wskazał dlaczego jednym dowodom odmówił wiarygodności i dlaczego nie ocenił pozytywnie innych dowodów.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił także zarzutu obrazy art. 410 k.p.k., 424 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w części dotyczącej sposobu sporządzenia pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji na polecenie Sądu Apelacyjnego uzupełnił pisemne uzasadnienie w żądanym zakresie. Uzasadnienie choć jest raczej syntetyczne to zawiera wszystkie niezbędne elementy i pozwala zapoznać się z motywami, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od zarzutów wskazanych w punkcie 7 wyroku oraz w punkcie 2 wyroku

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

(w określonej części opisanej szczegółowo w treści apelacji)		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutów obrońcy.		
3.4.	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego J. D. błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony:</p> <ul style="list-style-type: none"> - działał w zorganizowanej grupie przestępczej, a następnie stworzył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, - oskarżony miał uczestniczyć w procederze wystawiania fikcyjnych faktur dla podmiotów powiązanych z G. K. (2) (Intro K. Z., P. D., E.) podczas gdy działało się to bez zgody oskarżonego, a z inicjatywy T. B., - oskarżony miał uczestniczyć w procederze wystawiania fikcyjnych faktur w okresie od stycznia 2004 r. do kwietnia 2011 r. podczas gdy w opisie czynu w wyroku jak i zarzutach nie zostały wskazane jakiegokolwiek dokumenty wystawione przez oskarżonego lub na jego polecenie po dniu 16 czerwca 2010 r., - oskarżony miał się rzekomo dopuścić konwersji środków płatniczych zmierzających do utrudnienia wykrycia ich przestępnego pochodzenia w okresie od stycznia 2004 r. do kwietnia 2011 r. podczas gdy jednostkowe zachowania wchodzące w skład czynu miały miejsce w okresie od 19 maja 2005 r. do 29 kwietnia 2010 r., 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- działalność udokumentowana fakturami z podmiotami: Pojazdy (...). (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., PPHU (...), K. A. K., (...) Sp. z o.o., (...) K. T., K. E., Zakład Produkcyjno Usługowo Handlowy (...) sp. cywilna, (...) Sp. z o.o., Wytwórnia (...), E. T. P. (2), PHU (...), (...), (...) Sp. z o.o., C. J. M., M. M. P., (...), (...), (...) R. T., (...), K. A. K., (...) błędnie została uznana za fikcyjną,</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika albo z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, pominięcie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach nieudowodnionych.</p> <p>W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie dopuścił się ani błędu braku, ani błędu dowolności, z zastrzeżeniem dotyczącym ustalenia czasokresu popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 1, 2, 3 i 7 zaskarżonego wyroku, co zostało poprawione przez Sąd Apelacyjny.</p> <p>Trzeba podkreślić, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej i kompleksowej oceny dowodów.</p>		

Zapoznał się ze wszystkimi dowodami, rozważył je oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu. Na tej podstawie w sposób trafny ustalił stan faktyczny w odniesieniu do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów. Uwzględnił przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Sąd I instancji nie ustrzegł się jednak błędu w określeniu czasu popełnienia przestępstw z punktów 1, 2, 3 i 7 zaskarżonego wyroku, powielając w tym zakresie zarzuty oskarżenia.

Należy podkreślić, że zgodnie z postawionym zarzutem oskarżony uczestniczył w procederze wystawiania fikcyjnych faktur w okresie od stycznia 2004 r. do kwietnia 2011 r. podczas gdy w opisie czynu w wyroku jak i zarzutach nie zostały wskazane jakiegokolwiek dokumenty wystawione przez oskarżonego lub na jego polecenie przed miesiącem lutym 2004 r. i po dniu 16 czerwca 2010 r.

Podobnie oskarżony miał przyjmować na rachunki bankowe środki pieniężne pochodzące z popełnienia przestępstwa w okresie od stycznia 2004 r. do kwietnia 2011 r. podczas gdy jednostkowe zachowania wchodzące w skład czynu miały miejsce w okresie od 19 maja 2005 r. do 8 czerwca 2010 r.

Takie ustalenia są niewątpliwie, ponieważ wynikają z bezpośredniej analizy treści opisanych w zarzutach aktu oskarżenia dokumentów, a także z analizy rachunków bankowych i przepływu środków pieniężnych.

Ustalenie, że oskarżony wystawiał i przyjmował stwierdzające nieprawdę faktury Vat w okresie od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r., a także przyjmował na rachunki bankowe pochodzące z przestępstwa środki pieniężne rzutowało także na konieczność zmiany czasokresu przestępstwa z art. 258 § 3 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku.

W pozostałej części zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługiwał na uznanie z powodów wskazanych w punkcie 3.3 formularza uzasadnienia.

W tym miejscu szerszego omówienia wymaga udział oskarżonego J. D. w zorganizowanej grupie przestępczej i kierowanie taką grupą.

Sąd I instancji prawidłowo opisał stan faktyczny w tym zakresie, w tym okoliczności procesu dochodzenia oskarżonego do kierowniczej roli w zorganizowanej grupie przestępczej.

Ze zgromadzonych w sprawie dowodów i ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego wynika, że oskarżony J. D. miał pełną świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i swojego w niej uczestnictwa, a następnie swojej kierowniczej roli.

Branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k., mającej na celu popełnianie przestępstw lub przestępstw skarbowych polega na przynależności do niej, akceptacji jej celów, zasad w oparciu o jakie funkcjonuje i metod działania. Wreszcie polega na wykonywaniu określonych zadań lub wykonywaniu poleceń od osób stojących wyżej w hierarchii. Funkcjonowanie zorganizowanej

grupy przestępczej może opierać się na podejmowaniu szeregu działań, w ramach których można wyróżnić czynności o charakterze zarządczym i kierowniczym jak i czynności podejmowane przez szeregowych członków grupy o znaczeniu technicznym lub organizacyjnym. Ważne był były to czynności służące celom grupy. Należy wskazać, że nie jest wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna grupy, jak również nie jest wymagany jej niezmienny skład. Członkowie grupy mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych. Łączyć ich musi jedynie wspólna chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnianie przestępstw. (zob. Z. Ćwiąkalski, Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną, Prok. i Pr. 2001, Nr 12, s. 7-12). Por. też Wojciechowski, Kodeks, s. 453-454; Gardocki, Prawo, s. 328; Marek, Prawo, s. 664-665; A. Geberle, Przemysłowość grupowa w Polsce jako zjawisko kryminologiczne i prawnokarne, CzPKiNP 1998, Nr 1-2, s. 76.). Grupa przestępcza to coś więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa zamierzająca popełnić przestępstwo. Brak kierownictwa grupy czy też brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo jej członków nie wyklucza możliwości uznania grupy za zorganizowaną, bowiem zorganizowanie, to nie tylko struktura „pionowa” z przywódcą kierującym działaniem ale też „pozioma” ze stałym z reguły gronem uczestników koordynujących działania grupy według ustalonych reguł. Istotne jest, że grupa nie nawiązuje kontaktów dla dokonania pojedynczych przestępstw lecz z góry zakłada systematyczne ich

popelnianie” (tak. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 marca 2013 r., II AKa 25/12, KZS 2013/7-8/71). Od strony podmiotowej przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym. Należy podkreślić, że sprawca przestępstwa musi mieć świadomość że należy do grupy przestępczej, chociażby ta przynależność była krótkotrwała.

Analizując zachowanie oskarżonego w aspekcie strony podmiotowej występkę z art. 258 § 3 k.k. Sąd odwoławczy nie miał wątpliwości, że brał on udział z zorganizowanej grupie przestępczej, a następnie nią kierował działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Okoliczności przedmiotowe czynu świadczą, że oskarżony miał świadomość brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i chciał w niej uczestniczyć. Podejmował w sposób świadomy działania dla realizacji jej celów. Oskarżony wiedział, że celem działania grupy jest popełnianie przestępstw skarbowych i powszechnych związanych z wystawianiem poświadczających nieprawdę dokumentów w rozumieniu art. 271 § 3 k.k., a także pranie brudnych pieniędzy.

Przestępczy proceder, związany ze sprzedażą kosztowych faktur Vat wymagał podejmowania szeregu czynności, do których poza samym wystawianiem faktur należało także podejmowanie działań pozorujących prowadzenie faktycznej działalności w zakresie opisanym na fakturach. Proceder wymagał uczestniczenia w nim wielu osób i podmiotów gospodarczych. Wystawianie przez J. D. i na jego polecenie przez

S. D. faktur Vat poświadczających nieprawdę, wymagało nabywania od innych osób faktur kosztowych dla uwiarygodnienia, na wypadek kontroli urzędu skarbowego, prowadzonej działalności. W procederze uczestniczyli pośrednicy, koordynatorzy jak i osoby w określonym zakresie kierujące innymi i polecające wystawianie faktur według zapotrzebowania. Początkowo oskarżony J. D. jedynie uczestniczył w grupie przestępczej do której został wprowadzony za namową T. B., która to działalność była wówczas koordynowana przez T. B., a w której uczestniczyli też S. W. i G. K. (2), a także inne osoby. Potem J. D. uniezależnił się od T. B. i zaczął działać na zdecydowanie większą skalę podejmując współpracę z G. K. (1), a potem z K.K.. W czasie współpracy z K. K. to oni faktycznie kierowali całym procederem i czerpali z niego największe korzyści. Pracowali dla nich między innymi L. K., J. Ś., S. D., Z. K., G. R., D. L., S. S. (2), Ł. S. (2) oraz inne osoby, których rola sprowadzała się do wystawiania faktur według zapotrzebowania. Oskarżony J. D. wydawał polecenia, w tym także K. L. i S. D.. Organizował i koordynował działalność wielu osób, także w zakresie prania brudnych pieniędzy. Wyplacał wynagrodzenie w postaci prowizji osobom, tworzącym firmy tzw. „słupy”.

Poszczególne osoby działały w zorganizowanej grupie przestępczej w różnym czasie. Okoliczność ta w żaden sposób nie wyklucza jednak prawidłowości ustaleń faktycznych Sądu I instancji.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie dopuścił się błędów przy ocenie materiału dowodowego,

<p>który był kompletny i wyczerpujący. Na tej podstawie dokonał słusznych i prawidłowych ustaleń faktycznych, a zarzut apelacji obrońcy stanowił jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.</p> <p>Oskarżony miał pełną świadomość konsekwencji, w tym grożącej mu odpowiedzialności karnej. Nie zachodziły ustawowe i pozaustawowe okoliczności wyłączające winę oskarżonego, której stopień należało ocenić jako znaczny.</p> <p>Sąd odwoławczy w całości podzielił więc ustalenia faktyczne, które doprowadziły do uznania oskarżonego za winnego występkę z art. 258 § 3 k.k. (w punkcie 1 zaskarżonego wyroku).</p>		
Wniosek		
Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od zarzutów wskazanych w punkcie 1 i 7 wyroku oraz w punkcie 2 wyroku (w określonej części opisanej szczegółowo w treści apelacji)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutów obrońcy.		
3.5.	Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wniosek okazał się jedynie częściowo zasadny, a to z powodu zmiany czasokresu popełnienia przez oskarżonego przestępstw przypisanych mu w punktach 1, 2, 3 i 7 zaskarżonego wyroku.</p> <p>W związku ze skróceniem przez Sąd Apelacyjny z wyżej opisanych powodów czasokresów przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach 1, 2 i 7 zaskarżonego wyroku, w sposób dla niego korzystny Sąd Apelacyjny uznał za konieczne proporcjonalne obniżenie wymierzonych oskarżonemu za te czyny kar pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 ustalając jako czas popełnienia przestępstwa okres od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r. i obniżył wymierzoną oskarżonemu J. D. za czyn z art. 258 § 3 k.k. karę pozbawienia wolności z 2 lat do 1 roku i 9 miesięcy.</p> <p>Zmienił punkt 2 zaskarżonego wyroku ustalając jako czas popełnienia przestępstwa okres od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r. i dodając przed art. 4 § 1 k.k. słowa „w brzmieniu obowiązującym do 28 lutego 2017 r.” i obniżył wymierzoną oskarżonemu J. D. karę pozbawienia wolności z 3 lat do 2 lat i 8 miesięcy.</p> <p>Zmiana czasokresu przestępstwa skarbowego opisanego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku skutkowałą koniecznością stwierdzenia przedawnienia karalności czynu i umorzenia w tym zakresie postępowania, o czym było szerzej w rubryce 3.1 formularza.</p>	

Sąd Apelacyjny w punkcie 7 ustalił jako czas popełnienia przestępstwa okres od 19 maja 2005 r. do 8 czerwca 2010 r., w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisał „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i obniżył wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności z 2 lat do 1 roku i 10 miesięcy.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu Prokuratora rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności za czyn z punktu 2 zaskarżonego wyroku. Prokurator domagał się orzeczenie surowszej kary 5 lat pozbawienia wolności i w konsekwencji surowszej kary łącznej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wymiar kar jednostkowych w punktach 1, 2 i 7 zaskarżonego jest adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów i odpowiada stopniowi winy oskarżonego. Sąd Apelacyjny miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości omawianych czynów. Decydują o tym sposób i okoliczności ich popełnienia, skala przestępczej działalności, stopień jej zorganizowania, wartość wystawionych i poświadczających nieprawdę faktur Vat. Stopień społecznej szkodliwości czynów z punktów 1, 2 i 7 podwyższają także motywacja sprawcy i działanie w zamiarze bezpośrednim.

W odniesieniu do czynów z punktu 2 i 7 zaskarżonego wyroku także okoliczność, że oskarżony dopuścił się ich w warunkach z art. 65 § 1 k.k.

Z drugiej strony nie można nie było wziąć pod uwagę dotychczasowej niekaralności oskarżonego, także w świetle okoliczności, że od

popelnionych przestępstw upłynęło już ponad 10 lat. Ponadto na korzyść oskarżonego działała jego postawa w toku procesu.

Orzeczone za poszczególne czyny kary jednostkowe pozbawienia wolności są wystarczająco surowe i nie można ich określić jako rażąco niewspółmiernie łagodne, a więc takie, których nie można zaakceptować. W ocenie Sądu Apelacyjnego są odpowiednie.

Sąd Apelacyjny uchylił punkt 8 w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i punkt 9. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu J. D. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 kwietnia 2011 roku do dnia 10 sierpnia 2012 roku.

Obniżenie orzeczonej kary łącznej z 5 lat pozbawienia wolności do 4 lat pozbawienia wolności był konsekwencją orzeczenia na korzyść oskarżonego w zakresie kar jednostkowych w punktach 1, 2 i 7.

Dolną granicę możliwego wymiary stanowiła kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone za czyn z punktu 2 zaskarżonego wyroku, a górną suma wszystkich kar jednostkowych, a to 8 lat i 9 miesięcy. Sąd Apelacyjny stosując zasadę asperacji miał na uwadze związek podmiotowo – przedmiotowy i czasowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, za które wymierzono kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu. Wszystkie przypisane oskarżonemu

przestępstwa tworzyły obraz jego jednej przestępczej działalności i były z nią związane. Były to przestępstwa przede wszystkim przeciwko mieniu. Z drugiej strony należało mieć na uwadze okoliczność, że oskarżony kierował zorganizowaną grupą przestępczą.

Mając na uwadze aktualną postawę oskarżonego i jego niekaralność, wymierzenie kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 500 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości pojedynczej stawki na kwotę 50 złotych jest wystarczająco surowe. Orzekanie po wielu latach od czasu popełnienia przez oskarżonego przestępstw kary pozbawienia wolności w większym rozmiarze było by w ocenie Sądu Apelacyjnego nadmierną represją, która nie jest konieczna dla osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych. Kara łączna 4 lat pozbawienia wolności z całą pewnością spełnia także funkcję ogólnoprewencyjną, wskazując, że popełnienie tego typu przestępstw wiąże się z surową reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Nie bez znaczenia dla dolegliwości orzeczonej kary jest fakt wymierzenia oskarżonemu na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku równowartości korzyści majątkowej odniesionej z popełnionego w punkcie 2 wyroku przestępstwa.

Wniosek

Wniosek o orzeczenie kary odpowiadającej okresowi tymczasowego aresztowania oskarżonego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek był niezasadny z powodów opisanych wyżej w niniejszej rubryce formularza.		
3.6.	<p>Zarzut obrońcy oskarżonej S. D. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznanie za niewiarygodne zeznań świadków R. J., D. K., A. S., L. L., I. L., A. K., E. K. (1), T. K., E. K. (2), M. S. (1), Ł. S. (1), S. S. (1), J. S. (2), - dokonaniu ustaleń faktycznych wyłącznie na podstawie dowodów świadczących na niekorzyść oskarżonej, <p>b) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób skrótowy, bez odniesienia się do wszystkich dowodów oraz wyjaśnienia czasokresu zdarzeń objętych zarzutami co uniemożliwia polemikę z rozstrzygnięciem i utrudnia prawo do obrony oraz art. 55 § 3 i 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez sporządzenie uzasadnienia przez sędziego, który przestał być sędzią Sądu Okręgowego i nie został delegowany do dokonania czynności związanej ze sporządzeniem uzasadnienia,</p> <p>c) art. 169 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego o zobowiązanie oskarżyciela publicznego do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>udzielenia informacji o przesłuchaniu osób, które w niniejszym postępowaniu występowały w charakterze świadków, a których zeznania mogły mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia,</p> <p>d) art. 17 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 k.k.s. poprzez uznanie oskarżonej w punkcie 13 wyroku za winną przestępstwa skarbowego, którego karalność ustała z końcem 2019 r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty opisane w podpunktach od a do c były niezasadne z powodów opisanych szczegółowo w punkcie 3.3 formularza w części dotyczącej oskarżonego J. D.. Przedstawiona tam argumentacja ma bezpośrednie zastosowanie do oskarżonej S. D..</p> <p>W tym miejscu należy dodać, że nie jest trafny zarzut naruszenia art. 169 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. obrońca nie wykazał w jaki sposób nie rozpoznanie jego wniosku dowodowego mogło mieć wpływ na treść wyroku. Wniosek dowodowy obrońcy opierał się wyłącznie na niczym nie popartych domysłach i spekulacjach. Jeżeli obrońca chciał przesłuchania osób, które faktycznie współpracowały z oskarżonym J. D. to mógł je wskazać i zażądać ich przesłuchania formułując odpowiednio tezę dowodową. Złożony w dniu 12 lipca 2017 r. wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem okoliczność która miała być wykazana nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Obrońca oskarżonej nie przedstawił w złożonej apelacji logicznego wywoodu, w którym wykazałby wpływ</p>		

nierozpoznania wniosku na treść rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób skrótowy, bez odniesienia się do wszystkich dowodów. Sąd I instancji na polecenie Sądu Apelacyjnego uzupełnił pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku o wymagane elementy. Sporządzone uzasadnienie jest wystarczająco szczegółowe aby poznać wszystkie motywy, którymi kierował się Sąd I instancji.

Zupełnie nietrafny był zarzut obrazy art. 55 § 3 i 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Obrońca nie zdołał wykazać w jaki sposób sporządzenie uzupełnienia uzasadnienia przez sędziego Sądu Apelacyjnego miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Okazał się zasadny zarzut naruszenia art. 17 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 k.k.s. poprzez uznanie oskarżonej w punkcie 13 wyroku za winną przestępstwa skarbowego, którego karalność ustała z końcem 2019 r.

Sąd Apelacyjny z powodów opisanych dalej w rubryce 3.7 formularza uzasadnienia zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 13 ustalając jako czas popełnienia przestępstwa okres od 21 listopada 2006 r. do 22 października 2009 r.

Z tych samych powodów jak przedstawione w rubryce 3.1 formularza Sąd Apelacyjny poprawił kwalifikację prawną czynu wskazując, że oskarżona S. D. wyczerpała znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art.

18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s.
w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z
art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 §
1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w
zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s.
w brzmieniu obowiązującym przed 1
stycznia 2017 r. przy zastosowaniu
art. 2 § 2 k.k.s.

Sąd I instancji nie dostrzegł bowiem,
że z dniem 1 stycznia 2017 r.
nastąpiła zmiana przepisu art. 62
§ 2 k.k.s. (przez art. 4 pkt 6 lit.
a ustawy z dnia 1 grudnia 2016
r., Dz.U.2016.2024) zmieniającej
ustawę z dniem 1 stycznia 2017 r.,
która w sposób istotny zaostrzyła
odpowiedzialność karną za czyn
polegający na wystawieniu w sposób
nierzetelny faktury lub rachunku
lub za posługiwanie się tak
wystawionymi dokumentami. Od
dnia 1 stycznia 2017 r. za czyn z
art. 62 § 2 k.k.s. grozi kara grzywny
do 720 stawek dziennych albo kara
pozbawienia wolności na czas nie
krótszy od roku, albo obie te kary
łącznie. Przed 1 stycznia 2017 r.
omawiane przestępstwo skarbowe
było zagrożone wyłącznie karą
grzywny do 240 stawek dziennych.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze,
że oskarżona nierzetelne faktury
Vat wystawiała w okresie od
21 listopada 2006 r. do 22
października 2009 r. W tym
zakresie Sąd Apelacyjny podzielił
argumenty obrońcy dotyczące
konieczności modyfikacji okresu,
w którym oskarżona dopuściła się
przypisanego jej czynu.

Należało także zwrócić uwagę
na wadliwe, a co najmniej
nieprecyzyjne określenie znamion
czynu zabronionego w wyroku sądu
I instancji, który powielił w tym
zakresie zarzut oskarżenia i nie
wskazał prawidłowo kwoty podatku

narażonego na uszczuplenie (art. 56 § 1 k.k.s.) ani kwoty wysokości podatkowej należności publicznoprawnej, narażonej na nienależny zwrot (art. 76 § 1 k.k.s.). Posłużenie się w opisie czynu informacją o obowiązku podatkowym, wynikającym z decyzji wymiarowych nie jest wystarczające. Sąd Apelacyjny miał na uwadze brak zaskarżenia tego rozstrzygnięcia na niekorzyść. Nie mógł więc zgodnie z art. 434 § 2 k.p.k. poczynić jakichkolwiek ustaleń mniej korzystnych dla oskarżonej, od poczynionych przez Sąd Okręgowy.

Z tego powodu Sąd Apelacyjny poprawił kwalifikację prawną czynu wyłącznie na korzyść oskarżonej i na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie. Należało bowiem stwierdzić, że zgodnie z art. 44 § 1 pkt. 1 i § 3 i § 5 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego ustała z dniem 1 stycznia 2020 r. (zgodnie z biegiem przedawnienia liczoną od końca 2009 r.).

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie oskarżonej od zarzutów z punktów VII i X aktu oskarżenia oraz VIII i IX (w części wskazanej w treści apelacji)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutów obrońcy.

<p>3.7.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonej S. D. błędu w ustaleniach faktycznych przejawiającego się w przyjęciu, że:</p> <p>a) oskarżeni tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą,</p> <p>b) oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z J. D. podczas gdy wykonywała tylko jego polecenia,</p> <p>c) oskarżona miała uczestniczyć w procederze wystawiania fikcyjnych faktur Vat w okresie od sierpnia 2006 r. do kwietnia 2011 r. podczas gdy w opisie czynu w wyroku brak jest jakichkolwiek dokumentów wystawionych przez nią przed 21.11.2006 r. oraz po 22.10.2009 r., a do roku 2009 zajmowała się opieką nad dziećmi i była wyłączona z działalności męża i nie wiedziała o fikcyjności faktur, które wystawiała,</p> <p>d) oskarżona dokonując czynności związanych z przyjmowaniem, wypłacaniem i przelewaniem środków pieniężnych działała z chęcią ich ukrycia, czy też uniemożliwienia stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia podczas gdy były to dla niej normalne czynności wykonywane dla męża,</p> <p>e) oskarżona miała się dopuścić konwersji środków pieniężnych zmierzających do utrudnienia wykrycia ich przestępczego pochodzenia w okresie od sierpnia 2006 r. do kwietnia 2011 r. podczas gdy zachowania wchodzące w skład czynu miały miejsce od 11.01.2008 r. do 08.06.2010 r.,</p> <p>f) działalność udokumentowana fakturami z podmiotami: Pojazdy (...). (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., PPHU (...), L.L., (...), K. A. K., (...) Sp. z o.o., (...) K. T., K.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
-------------	---	---

	E., Zakład Produkcyjno Usługowo Handlowy (...) sp. cywilna, (...) Sp. z o.o. była fikcyjna.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się zasadny wyłącznie w części dotyczącej czasokresu popełnienia przypisanych oskarżonej przestępstw. W pozostałej części Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentów obrońcy.</p> <p>Sąd I instancji dokonał prawidłowej i kompleksowej oceny dowodów, która została uznana przez Sąd Apelacyjny za logiczną i przekonującą (szerzej na ten temat w rubryce 3.3 formularza). Zapoznał się ze wszystkimi dowodami, rozważył je oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu. Na tej podstawie w sposób trafny ustalił stan faktyczny w odniesieniu do wszystkich przypisanych oskarżonej czynów z wyjątkiem dotyczącym czasokresów ich popełnienia (w tym zakresie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonej w punktach 11, 12, 13 i 15). Uwzględnił przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonej. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika albo z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie</p>		

dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, pominięcie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach nieudowodnionych. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie dopuścił się ani błędu braku, ani błędu dowolności.

Należy podkreślić, że zgodnie z zarzutami aktu oskarżenia oskarżona S. D. uczestniczyła w procederze wystawiania fikcyjnych faktur w okresie od sierpnia 2006 r. r. do kwietnia 2011 r. podczas gdy w opisie czynu w wyroku jak i zarzutach nie zostały wskazane jakiegokolwiek dokumenty wystawione przez oskarżoną przed 21 listopada 2006 r. i po dniu 22 października 2009 r.

Podobnie oskarżona S. D. miała przyjmować na rachunki bankowe środki pieniężne pochodzące z popełnienia przestępstwa w okresie od sierpnia 2006 r. do kwietnia 2011 r. podczas gdy jednostkowe zachowania wchodzące w skład czynu miały miejsce w okresie od 11 stycznia 2008 r. do 8 czerwca 2010 r.

Takie ustalenia są niewątpliwie, ponieważ wynikają z bezpośredniej analizy treści opisanych w zarzutach aktu oskarżenia dokumentów, a także z analizy rachunków bankowych i przepływu środków pieniężnych.

Ustalenie, że oskarżona wystawiała stwierdzające nieprawdę faktury Vat w okresie od 21 listopada 2006 r. do 22 października 2009 r. rzutowało także na konieczność zmiany czasokresu przestępstwa z art. 258

§ 1 k.k., przypisanego oskarżonej w punkcie 11 zaskarżonego wyroku.

W pozostałej części zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługiwał na uznanie. Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentów obrońcy o rzekomej niewiedzy oskarżonej na temat działalności oskarżonego J. D. aż do 2009 r., ponieważ miał na uwadze wyjaśnienia K. L. (siostry oskarżonej), złożone w postępowaniu przygotowawczym, a także wyjaśnienia oskarżonego K. K., z których wynikało, że oskarżona S. D. miała pełną wiedzę na temat przestępczego procederu i uczestniczyła w nim świadomie. Szerszy wywód na ten temat został przedstawiony w rubryce 3.3 formularza uzasadnienia, który znajduje pełne zastosowanie także do oskarżonej.

Mając na uwadze zgromadzone w sprawie dowody i ich ocenę (argumenty w rubryce 3.3 formularza) Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że oskarżona brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez swojego męża - oskarżonego J. D., w sposób opisany w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego wyroku. Okoliczność, że oskarżona wykonywała polecenia J. D. nie uwalnia jej od odpowiedzialności karnej. W części dotyczącej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących ustalenia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej także wobec oskarżonej aktualne są argumenty przedstawione w rubryce 3.4 formularza uzasadnienia.

Sąd Apelacyjny nie miał też w świetle przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów wątpliwości co do faktu, że oskarżona

<p>miała świadomość przestępczego pochodzenia środków pieniężnych, które przyjmowała na rachunki bankowe.</p> <p>Sąd I instancji nie dopuścił się też błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie zakwestionowania prawdziwości zdarzeń udokumentowanych fakturami Vat z podmiotami: Pojazdy (...). (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., PPHU (...), L.L., (...), K. A. K., (...) Sp. z o.o., (...) K. T., K. E., Zakład Produkcyjno Usługowo Handlowy (...) sp. cywilna, (...) Sp. z o.o., a to z powodów przedstawionych w rubryce 3.3 formularza uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonej od zarzutów z punktów VII i X aktu oskarżenia oraz VIII i IX (w części wskazanej w treści apelacji)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutów obrońcy.</p>		
<p>3.8.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonej S. D. obraży przepisów prawa materialnego, a to:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 20 k.k., - art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że pomocnik może odpowiadać za pomocnictwo do oszustwa innej osoby gdy: brak jest informacji czy dana osoba wystąpiła 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>o zwrot nadwyżki podatku i osoba wystawiająca fakturę nie wie w jaki sposób zachowa się jej odbiorca,</p> <p>- art. 45 § 1 k.k.,</p> <p>- art. 299 § 1 i 5 k.k. polegającej na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu przez przyjęcie, że dokonywanie operacji bankowych na środkach pieniężnych stanowi prawnie zakazaną formę konwersji środków płatniczych w sytuacji gdy czynność konwersji polega na przekształceniu formy środka płatniczego co w niniejszej sprawie nie miało miejsca,</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut był niezasadny z powodów wskazanych w rubryce 3.2 formularza uzasadnienia, ponieważ zawarte tam argumenty mają bezpośrednie zastosowanie do oskarżonej S. D..</p> <p>Sąd Apelacyjny na skutek podniesionego zarzutu obraży art. 45 § 1 k.k. zmienił jedynie w punkcie 19 zaskarżonego wyroku wysokość orzeczonego przepadku korzyści majątkowej odniesionej z przestępstwa, obniżając ją do wysokości 174.428,24 zł. Na błąd w wyliczeniu zwrócił uwagę Sąd I instancji w uzupełnionym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia w zakresie wysokości osiągniętej przez oskarżoną korzyści majątkowej, które zostały przedstawione przez Sąd Okręgowy.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonej od zarzutów z punktów VII i X aktu oskarżenia oraz VIII i IX (w części wskazanej w treści apelacji)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutów obrońcy.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego K. K. w zakresie punktów 29 i 32 wyroku:</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie, że faktury Vat wystawione przez (...) D. L. na rzecz (...) R. B. (1) w T. (opisane str. 83-85 uzasadnienia wyroku) są nierzetelne, podczas gdy ustalenia Sądu są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami świadków K. P., R. S., I. K., W. W., P. W., W. K. (2), Ł. W., Ł. B., M.P., B. N., którym sąd dał wiarę,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się niezasadny.</p> <p>Faktury, których dotyczy zarzut obrońcy były nierzetelne, co wynika z całokształtu wyjaśnień K. K., który opisał okoliczności zatrudnienia w firmie (...) i wystawiania przez tą firmę faktur Vat potwierdzających fikcyjne transakcje i usługi. Faktem jest, że K. K. wyjaśnił, że niewielka część faktur wystawionych przez (...) D. L. dla (...) R. B. dokumentowała rzeczywiste zdarzenia gospodarcze.</p>		

Sąd I instancji dał w tej części wiary zeznaniom K. P., R. S., I. K., W. W., P. W., W. K. (2), Ł. W., Ł. B., M. P. B. N.. Na tej podstawie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. K. (2) wyeliminował faktury wystawione przez (...) D. L. na rzecz (...) R. B., ale wyłącznie te które dotyczyły zabudowy sieci elektrotechnicznej w hali w T. oraz wykonywania i malowania puszek elektrycznych. Sąd Okręgowy miał jednocześnie na uwadze zeznania P. C.. Świadek P. C. nie miał wątpliwości, że R. B. otrzymywał z firmy (...) za pośrednictwem K. K. poświadczające nieprawdę faktury Vat. Przy czym P. C. miał bezpośrednią wiedzę na ten temat. Był znajomym zarówno oskarżonego jak i R. B.. Nie można pominąć faktu bardzo dobrej znajomości R. B. z oskarżonym, co ma istotne znaczenie w kontekście działalności jaką prowadził K. K. Trzeba podkreślić, że jeżeli K. K. i podmioty z nim związane prowadzili faktycznie rzeczywistą działalność gospodarczą, to wyłącznie jak w przypadku D. L. w bardzo wąskim zakresie i wyłącznie w celu uwiarygodnienia faktu wystawiania dużej ilości nierzetelnych faktur Vat. Sąd Apelacyjny zwraca też uwagę na wyjaśnienia oskarżonego K. K., w których przyznał, że wystawiał faktury Vat o zawyżonej wartości względem rzeczywistej wartości usługi. Dlatego pozostałe faktury Sąd I instancji prawidłowo uznał za nierzetelne. Dotyczyły usług o wartości przekraczających możliwości firmy (...) oraz takich, których ta firma nigdy nie świadczyła. D. L., który faktycznie był podporządkowany K. K. nie miał realnych możliwości świadczenia usług i sprzedaży towarów zgodnie z wystawionymi fakturami dla różnych podmiotów gospodarczych. Dotyczy to również

faktur Vat wystawionych dla (...) ściśle wskazanych przez Sąd I instancji w opisie czynu. D. L. prowadził w rzeczywistości mały warsztat samochodowy i akceptował fakt, że K. K. wykorzystuje jego firmę do prowadzonego na szeroką skalę procederu handlu kosztowymi fakturami Vat. Takie ustalenia dotyczą również założonej później spółki (...) z siedzibą w W., w której D. L. był prezesem zarządu, a która była założona na użytek przestępczej działalności K. K.. D. L. wykonywał jedynie prace związane z montażem internetu, a także naprawą sprzętu komputerowego. (...) D. L. zajmowała się także na małą skalę mechaniką samochodową. Wyjaśnienia i zeznania K. K. oraz wyjaśnienia oskarżonego D. L. co do tego, że firma (...) była w całości zarządzana przez K. K. potwierdził też w swoich wyjaśnieniach świadek P. C.. Szerszy wywód na ten temat znajduje się w rubryce 3.3 formularza.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 29 poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu zachowań odnoszących się do faktur wystawionych przez (...) D. L. oraz przez (...) Sp. z o.o. na rzecz firmy (...) R. B. oraz w punkcie 32 poprzez wyeliminowanie z opisu czynu operacji finansowych z (...) D. L. oraz z (...) Sp. z o.o.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutu obrońcy.		
3.10.	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego K. K.obrazy przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka P. C., które sąd uznał za wiarygodne w zakresie dotyczącym jego współpracy z K. K. w ramach, której rzekomo z firm kontrolowanych przez przez świadka pochodziły faktury kosztowe, które finalnie trafiły do E. (...) za pośrednictwem K. K. co do doprowadziło do błędnego ustalenia, że że wystawione przez (...) D. L. faktury na rzecz (...) R. B. (opisane na str. 83-85 uzasadnienia) oraz faktury wystawione przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dla (...) R. B. (opisane na str. 87 uzasadnienia) są nierzetelne podczas gdy prawidłowa i wszechstronna analiza wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań K. P., R. S., I. K., W. W. (2), P. W., W. K. (2), Ł. W., Ł. B., M.P. B. N., którym sąd dał wiarę prowadzi do odmiennej oceny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się niezasadny z tych samych przyczyn, które zostały wskazane w rubryce 3.9 formularza uzasadnienia, a także szerzej w rubryce 3.3.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 29 poprzez wyeliminowanie z opisu	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

<p>czynu przypisanego oskarżonemu zachowań odnoszących się do faktur wystawionych przez (...) D. L. oraz przez (...) Sp. z o.o. na rzecz firmy (...) R.B.oraz w punkcie 32 poprzez wyeliminowanie z opisu czynu operacji finansowych z (...) D. L. oraz z (...) Sp. z o.o.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutu obrońcy.</p>		
<p>3.11.</p>	<p>Zarzut obrońcy K.K.:</p> <p>W zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obrazy przepisów prawa materialnego mającą wpływ na treść wyroku, a to: <p>art. 4 § 1 k.k., poprzez jego bezwzględne niezastosowanie,</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie, że wobec oskarżonego nie zachodzą szczególne okoliczności z art. 69 § 3 k.k. w brzmieniu z czasu popełnienia przestępstwa, które pozwoliłyby na zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.</p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się do zarzutów dotyczących wysokości orzeczonych wobec oskarżonego K.K. kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności w pierwszej kolejności, należy wskazać na powody dokonanych przez Sąd Apelacyjny zmian w omawianym zakresie.</p> <p>Sąd Apelacyjny w punkcie 31 zaskarżonego wyroku zmodyfikował kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu przyjmując, że K. K.wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s.</p> <p>Sąd I instancji błędnie jako podstawę wymiaru kary wobec oskarżonego wskazał art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu z daty wydania zaskarżonego wyroku. Umknęła uwadze sądu zmiana art. 62 § 2 ustawy Kodeks Karny Skarbowy wprowadzona przez art. 4 pkt 6 lit. a ustawy z dnia 1 grudnia 2016 r. (Dz.U.2016.2024), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2017 r. Na skutek tej zmiany zaostorzono sankcję karną z art. 62 § 2 k.k.s. Do końca grudnia 2016 r. omawiane przestępstwo skarbowe było zagrożone wyłącznie karą grzywny do 240 stawek dziennych. Od 1 stycznia 2017 r. czyn ten podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze</p>	

pozbawienia wolności na czas nie krótszy od roku, albo obu tym karom łącznie. Oczywistym jest, że art. 62 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu był względniejszy dla sprawcy. Obowiązkiem Sądu I instancji było zastosowanie w tej sytuacji normy art. 2 § 2 k.k.s.

Art. 62 § 2 oczywiście nie mógł stanowić podstawy wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny zmienił więc także podstawę wymiaru kary na art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. W konsekwencji tej zmiany Sąd Apelacyjny poruszał się w innych granicach ustawowego zagrożenia. Przestępstwo z art. 56 § 2 k.k. jest bowiem zagrożone zarówno według przepisów obowiązujących obecnie jak w według stanu prawnego obowiązującego przed 1 stycznia 2017 r. karą grzywny do 720 stawek dziennych (tożsama sankcja karna jest przewidziana także za czyn z art. 76 § 2 k.k.s.).

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że oskarżony z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Zastosował więc nadzwyczajne obostrzenie kary zgodnie z art. 37 § 1 pkt. 2 i 5 k.k.s. i stosownie do art. 38 § 1 pkt. 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości pojedynczej stawki na kwotę 50 złotych. Sąd Apelacyjny zgodnie

z art. 38 § 1 pkt. 2 k.k. mógł wymierzyć oskarżonemu karę pozbawienia wolności do roku albo karę ograniczenia wolności, co nie wyłączało wymierzenia także kary grzywny.

Sąd Apelacyjny zastosował proporcjonalne kryteria jak Sąd I instancji. Wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w połowie ustawowego zagrożenia oraz dodatkowo karę grzywny.

W związku z występowaniem idealnego zbiegu czynów w rozumieniu art. 8 § 1 k.k.s. przypisanych oskarżonemu w punktach 29 i 31 zaskarżonego wyroku, przy uwzględnieniu zmiany punktu 31 w zakresie orzeczonej kary Sąd Apelacyjny na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. stwierdził, że kara orzeczona w punkcie 31 jako łagodniejsza nie podlega wykonaniu.

W związku z wprowadzonymi przez Sąd Apelacyjny zmianami konieczne stało się także uchylene orzeczenia z punktu 33 zaskarżonego wyroku o karze łącznej i z punktu 34 o zaliczeniu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe za przypisane mu przestępstwa:

- w punkcie 28 zaskarżonego wyroku za występki z art. 258 § 3 k.k. – nadzwyczajnie złagodzona kara 11 miesięcy pozbawienia wolności,

- w punkcie 29 za występki z art. 271 § 3 k.k. i 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §

1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. nadzwyczajnie złagodzona kara 11 miesięcy pozbawienia wolności,

- w punkcie 32 - (przy uwzględnieniu poprawionej przez Sąd Apelacyjny kwalifikacji prawnej) za występki art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. nadzwyczajnie złagodzona kara 11 miesięcy pozbawienia wolności, nie były rażąco niewspółmiernie surowe. Kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonego za poszczególne przestępstwa odpowiadają stopniowi społecznej szkodliwości poszczególnych czynów i stopniowi winy oskarżonego.

Nie było podstaw do orzeczenia kar jednostkowych nawet przy zastosowaniu nadzwyczajnego ich złagodzenia w niższym wymiarze, a to zważywszy na istotną kierowniczą rolę oskarżonego K.K. w zorganizowanej grupie przestępczej, długi okres działalności grupy, a także skalę przestępczej działalności, wartość nominalną towarów i usług widniejącą na wystawionych poświadczających nieprawdę fakturach Vat, a także wartość środków pieniężnych pochodzących z popełnionych przestępstw, które zostały przyjęte na rachunki bankowe. Nie budzi wątpliwości, że stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu był wysoki. Podobnie wysoki był także stopień jego winy.

Na korzyść oskarżonego działała jego postawa procesowa, a to ujawnienie wobec organu powołanego do ścigania przestępstw

informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia w rozumieniu art. 60 § 3 k.k.

Sąd Apelacyjny orzekając na nowo o karze łącznej pozbawienia wolności zastosował zasadę asperacji i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając o karze łącznej pozbawienia wolności i wymierzając ją bliżej dolnej granicy możliwego wymiaru Sąd Apelacyjny miał na uwadze związek podmiotowo – przedmiotowy i czasowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, za które wymierzono kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu. Wszystkie przypisane oskarżonemu przestępstwa tworzyły obraz jego jednej przestępczej działalności i były z nią związane. Były to przestępstwa przede wszystkim przeciwko mieniu.

Mając na uwadze wyjątkową postawę procesową oskarżonego wymiar kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności jest wystarczająco surowe. Orzekanie po wielu latach od czasu popełnienia przez oskarżonego przestępstw kary pozbawienia wolności w większym rozmiarze było by w ocenie Sądu Apelacyjnego nadmierną represją, która nie jest konieczna dla osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych. Nie bez znaczenia dla dolegliwości orzeczonej kary jest fakt wymierzenia oskarżonemu na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadku równowartości korzyści majątkowej odniesionej z popełnionego przestępstwa (punkt 35 zaskarżonego wyroku).

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie było podstaw do warunkowego

zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. Należy wskazać, że poszczególnych czynów oskarżony dopuścił się w warunkach działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Sąd I instancji słusznie zastosował przepis art. 65 § 1 k.k. Do sprawców popełniających przestępstwa w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz takich którzy z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu stosuje się w zakresie środków probacyjnych obostrzenia jak dla wielokrotnych recydywistów z art. 64 § 2 k.k. Należy więc stwierdzić, że stosując wobec oskarżonego przepis art. 69 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r., który pozwalał przy spełnieniu szczególnych warunków warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze do 2 lat, należało mieć na uwadze jego § 3, który wprowadzał istotne ograniczenia dla warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec sprawców określonych w art. 64 § 2 k.k., a więc także określonych w art. 65 § 1 k.k. Wobec takich sprawców zastosowanie tej instytucji prawa karnego wymagało aby zachodził wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W ocenie Sądu Apelacyjnego sama postawa procesowa oskarżonego miała już odpowiedni wpływ na wymiar kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności. Nie można też zapominać, że oskarżony był karany w 2018 r. za popełnienie przestępstwa z art. 225 § 2 k.k. Jeżeli zważy się całą przestępczą działalność oskarżonego, wynikającą z przypisanych mu przestępstw, to trudno stwierdzić aby po jego stronie zachodziły szczególne

okoliczności, które mogłyby ocenić jego przypadek jako wyjątkowy. Zdaniem Sądu odwoławczego ocena możliwości zastosowania wobec sprawcy dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary powinna wynikać nie tylko ze stwierdzenia wystąpienia samych przesłanek tej instytucji, ale winna również uwzględniać konsekwencje tak ukształtowanej kary w kontekście ogólnych dyrektyw jej wymiaru (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2020 r., sygn. I KA 8/19). O możliwości zastosowania omawianej instytucji prawa karnego materialnego decydują nie tylko przesłanki wymienione wprost w art. 69 § 1 i 2 k.k., ale także względy słuszności i celowości karania. Sąd jest zobowiązany uwzględniać dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., w tym wziąć pod uwagę także kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższe względy sprzeciwiały się zastosowaniu wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Z tego powodu Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadne zarzuty obrońcy.

Wniosek

Wniosek o wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych w wymiarze umożliwiających wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku przy zastosowaniu pełnej absorpcji i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z powodów, dla których Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów obrońcy.</p>		
<p>3.12.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego G. K. (1) obraży przepisów prawa materialnego, a to:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 53 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary z przekroczeniem stopnia jego winy oraz poprzez nieuwzględnienie jego postawy w toku procesu, - art. 58 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, - art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. poprzez zastosowanie zasady asperacji przy orzeczeniu kary łącznej podczas gdy zachodziły warunku do zastosowania absorpcji, 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty obrońcy okazały się zasadne o tyle, że w następstwie ich podniesienia Sąd Apelacyjny z urzędu zmienił punkt 24 zaskarżonego wyroku i ustalił prawidłowo jako czas popełnienia przestępstwa okres od stycznia 2010 r. do końca grudnia 2010 r., a w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisał „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i obniżył wymierzoną oskarżonemu G. K. (1) karę pozbawienia wolności do 1 roku i 3 miesięcy. Sąd Apelacyjny miał na</p>		

uwadze, że w świetle zgromadzonych dowodów

i opisu czynu oskarżony miał przyjmować na rachunki bankowe środki pieniężne pochodzące z popełnienia przestępstwa w okresie od stycznia 2010 r. do końca grudnia 2010 r. W związku z powyższym nie było żadnych podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia tego przestępstwa w okresie od stycznia 2005 r. do kwietnia 2011 r. Takie ustalenia są niewątpliwie, ponieważ wynikają z bezpośredniej analizy treści opisanych w zarzutach aktu oskarżenia dokumentów, a także z analizy rachunków bankowych i przepływu środków pieniężnych.

W konsekwencji tak zmienionego opisu czynu, co miało wpływ także na ocenę jego stopnia społecznej szkodliwości Sąd Apelacyjny obniżył wymierzoną oskarżonemu G. K. (1) karę pozbawienia wolności do 1 roku i 3 miesięcy.

Sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu G. K. (1) nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy i na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 maja 2011 roku do dnia 13 kwietnia 2012 roku. Obniżając orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności z 1 roku i 8 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy Sąd miał na uwadze, obniżenie kary jednostkowej za czyn z punktu 24 zaskarżonego wyroku. Związek podmiotowo – przedmiotowy oraz jedność

czasowa pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami uzasadniały wymierzenie kary łącznej w dolnej granicy możliwego wymiaru.

W punkcie 27 Sąd Apelacyjny zmienił kwotę orzeczonego wobec oskarżonego G. K. (1) przepadku korzyści odniesionej z przestępstwa obniżając ją do kwoty 9809,50 zł, poprawiając w tej części pomyłkę, na którą zwrócił uwagę w uzupełnionym uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie było podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. Należy wskazać, że poszczególnych czynów oskarżony dopuścił się w warunkach działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Sąd I instancji słusznie zastosował przepis art. 65 § 1 k.k. Do sprawców popełniających przestępstwa w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz takich którzy z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu stosuje się w zakresie środków probacyjnych obostrzenia jak dla wielokrotnych recydywistów z art. 64 § 2 k.k. Należy więc stwierdzić, że stosując wobec oskarżonego G. K. (1) przepis art. 69 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r., który pozwalał przy spełnieniu szczególnych warunków warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze do 2 lat, należało mieć na uwadze jego § 3, który wprowadzał istotne ograniczenia dla warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec sprawców określonych w art. 64 § 2 k.k., a więc także określonych w art. 65 § 1 k.k. Wobec

takich sprawców zastosowanie tej instytucji prawa karnego wymagało aby zachodził wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W ocenie Sądu Apelacyjnego sama postawa procesowa oskarżonego miała już odpowiedni wpływ na wymiar kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności. Jeżeli zważy się całą przestępczą działalność oskarżonego, wynikającą z przypisanych mu przestępstw, to trudno stwierdzić aby po jego stronie zachodziły szczególne okoliczności, które mogłyby ocenić jego przypadek jako wyjątkowy. Zdaniem Sądu odwoławczego ocena możliwości zastosowania wobec sprawcy dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary powinna wynikać nie tylko ze stwierdzenia wystąpienia samych przesłanek tej instytucji, ale winna również uwzględniać konsekwencje tak ukształtowanej kary w kontekście ogólnych dyrektyw jej wymiaru (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2020 r., sygn. I KA 8/19). O możliwości zastosowania omawianej instytucji prawa karnego materialnego decydują nie tylko przesłanki wymienione wprost w art. 69 § 1 i 2 k.k., ale także względy słuszności i celowości karania. Sąd jest zobowiązany uwzględniać dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., w tym wziąć pod uwagę także kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższe względy sprzeciwiały się zastosowaniu wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

<p>Z tego powodu Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadne zarzuty obrońcy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w zakresie orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i zastosowanie wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.</p> <p>Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z wyżej opisanych powodów.</p>		
<p>3.13.</p>	<p>Zarzut Prokuratora:</p> <ul style="list-style-type: none"> - rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec J. D. w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, - rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec G. K. (1) w punkcie 20 zaskarżonego wyroku - rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec S. D. poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i uznanie, że wobec oskarżonej 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Wnioski Prokuratora okazały się niezasadne. Orzeczone wobec oskarżonych kary w ocenie Sądu Apelacyjnego nie były rażąco niewspółmiernie łagodne w stopniu, który by wymagał zmiany w zakresie postulowanym w złożonej apelacji.</p> <p>W części dotyczącej oskarżonego J. D. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutu Prokuratora z powodów opisanych w punkcie 3.5 formularza.</p> <p>W części dotyczącej oskarżonego G. K. (1) Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutu Prokuratora z powodów wskazanych w punkcie 3.12 formularza.</p> <p>W odniesieniu do oskarżonej S. D. Sąd nie uwzględnił zarzutu Prokuratora dokonania błędnych ustaleń faktycznych poprzez stwierdzenie, że zachodzi wobec wyżej wymienionej pozytywna prognoza kryminologiczna.</p> <p>Sąd Apelacyjny uznał, że wobec S. D. zachodziły przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Dla porządku należy w pierwszej kolejności wskazać, że Sąd Apelacyjny z powodów opisanych w rubryce 3.7 formularza uzasadnienia zmienił na korzyść oskarżonej opisy czynów w punktach 11, 12, 13 i 15 zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej czasu popełnienia przestępstw. W zakresie punktu 13</p>	

z powodu przedawnienia karalności
Sąd postępowanie umorzył.

W konsekwencji dokonanych zmian,
które skutkowały obniżeniem
społecznej szkodliwości czynów
przypisanych oskarżonej Sąd
Apelacyjny proporcjonalnie obniżył
wymierzone jej kary jednostkowe
pozbawienia wolności i tak:

- w punkcie 11 obniżył wymierzoną
oskarżonej karę pozbawienia
wolności do 7 miesięcy;

- w punkcie 12 obniżył wymierzoną
oskarżonej karę pozbawienia
wolności do 1 roku i 6 miesięcy;

- w punkcie 15 obniżył wymierzoną
oskarżonej S. D. karę pozbawienia
wolności do 1 roku i 4 miesięcy.

Mając na uwadze całokształt
przestępczej działalności oskarżonej
Sąd Apelacyjny wymierzył
oskarżonej karę łączną 2 lat
pozbawienia wolności, a więc
przy zastosowaniu zasady asperacji,
mając na uwadze związek
podmiotowo – przedmiotowy
pomiędzy przestępstwami, za które
wymierzono kary pozbawienia
wolności, podlegające łączeniu,
a także ścisły związek czasowy
pomiędzy nimi.

Ustalając wobec oskarżonej
pozytywną prognozę
kryminologiczną Sąd miał na
uwadze okoliczność, że oskarżona
nie była karana. Od czasu
popelnienia przypisanych jej czynów
nie weszła w konflikt z prawem. Nie
bez znaczenia jest fakt, że oskarżona
nie była inicjatorką przestępczej
działalności i choć nie zwalnia to
jej od odpowiedzialności karnej, to
należy podkreślić, że podejmując
przestępczą aktywność wykonywała

polecenia J. D., od którego była zależna.

Okoliczność ta ma także wpływ na ocenę pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonej. Weryfikacyjny skutek upływu czasu i aktualna postawa życiowa oskarżonej wspierają argumenty Sądu.

Z tego powodu Sąd Apelacyjny ocenił, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony okolicznościami, który przy zastosowaniu przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015 r. pozwalał na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności na okres 5 lat próby.

Obligatoryjny - orzeczonej w punkcie 18 zaskarżonego wyroku dozór kuratora sądowego w okresie próby pozwoli na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Wychowawczy i prewencyjny aspekt tak orzeczonej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wzmacnia orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu pojedynczej stawki na kwotę 50 złotych.

Wobec oskarżonej został także orzeczonej przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa.

<p>Z uwagi na powyższe argumenty w ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut Prokuratora nie był zasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o podwyższenie orzeczonej wobec J. D. za czyn z punktu 2 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności do lat 5 i orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności do lat 7.</p> <p>Wniosek o podwyższenie orzeczonej wobec G. K. (1) za czyn z punktu 20 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy i orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy.</p> <p>Wniosek o uchylenie punktu 17 zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonej S. D. kary bezwzględnej 2 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd nie uwzględnił wniosków z powodów nie uwzględnienia zarzutów Prokuratora.</p>		
	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego G. R. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 440 k.p.k. poprzez wydanie wobec oskarżonego rażąco niesprawiedliwej kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	<p>Zarzut okazał się jedynie częściowo zasadny.</p> <p>Sąd Apelacyjny:</p> <ul style="list-style-type: none">- w punkcie 37 wyroku obniżył orzeczoną wobec oskarżonego G. R. karę pozbawienia wolności do 1 roku i 3 miesięcy;- w punkcie 38 wyroku obniżył orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do 1 roku i 2 miesięcy; <p>W konsekwencji uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (punkty 41 i 42 zaskarżonego wyroku)</p> <p>Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 maja 2011 roku do dnia 13 stycznia 2012 roku.</p> <p>Sąd obniżając wobec oskarżonego kary jednostkowe pozbawienia wolności - orzeczone w punktach 37 i 38 miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, który był znaczny i konieczność zapewnienia wewnętrznej spójności zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny miał także na względzie</p>	

okoliczność, że oskarżony działał na polecenie K.K. oraz fakt, że ilość wystawionych przez niego stwierdzających nieprawdę faktur Vat była mniejsza niż w przypadku innych oskarżonych, choć należało mieć jednocześnie na uwadze, że wartość netto wpisana na 119 wystawionych fakturach Vat była bardzo wysoka.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, że orzeczona wobec oskarżonego kara łączna pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa.

Sąd Apelacyjny analizując podstawy wymierzonej oskarżonemu kary łącznej nie znalazł argumentów, które by przemawiały za uznaniem jej jako rażąco niewspółmiernej. Zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie „niewspółmierność” oznacza bowiem „brak proporcji”, czy „odpowiedniości”. Chodzi o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie.

Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu za czyny przypisane mu w punktach 36, 37

i 40 zaskarżonego wyroku karę łączną pozbawienia wolności od 1 roku i 3 miesięcy (kara wymierzona w punkcie 37) do 2 lat i 7 miesięcy (suma podlegających łączeniu kar). Zastosował zasadę absorpcji i wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności bliską dolnej granicy możliwego wymiaru. Nie było podstaw do zastosowania absorpcji, ponieważ czyn przypisany mu w punkcie 40 zaskarżonego wyroku znacząco różnił się od zachowań opisanych w punktach

36 i 37. Był skierowany przeciwko innemu dobru chronionemu prawem, a to przeciwko wymiarowi sprawiedliwości podczas gdy pozostałe czyny, za które wymierzono kary podlegające łączeniu były skierowane odpowiednio przeciwko porządkowi publicznemu i przeciwko mieniu. W ocenie Sądu tak wymierzona kara łączna pozbawienia wolności bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie powinna osiągnąć wobec skazanego.

Obrońca oskarżonego formułując w istocie polemiczne zarzuty (bowiem nie znajdujące przekonującego uzasadnienia w treści apelacji) przemilcza okoliczność stopnia winy oskarżonego, który był wysoki.

Oskarżony G. R. był karany za przestępstwa przeciwko mieniu na kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, w tym za ciągi przestępstw z art. 279 § 1 k.k. (dane o karalności k. 37174).

Właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, karalność za przestępstwa przeciwko sprzeciwiały się wymierzeniu oskarżonemu także kar jednostkowych w niższym wymiarze.

W ocenie Sądu w świetle danych o karalności oskarżonego brak było jakichkolwiek podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności. Oskarżony popełnił przestępstwo przypisane mu w punkcie 37 zaskarżonego wyroku w warunkach art. 65 § 1 k.k. W związku z powyższym dla zastosowania przy uwzględnieniu brzmienia przepisów przed 1 lipca 2015 r.

	instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności musiałby wobec treści art. 69 § 3 k.k. zachodzić wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że taki wyjątkowy wypadek zachodzi i można przyjąć wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną.	
	Wniosek	
	Wniosek obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny ewentualnie na zasadzie dawnego kodeksu karnego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Wniosek był niezasadny z powodu nieuwzględnienia z przyczyn wyżej opisanych zarzutów obrońcy oskarżonego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku Białej w zaskarżonej części za wyjątkiem dokonanych zmian opisanych w punkcie 5.2 formularza uzasadnienia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z powodów wyżej opisanych, z których Sąd nie uwzględnił podniesionych zarzutów.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>- w punkcie 1 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r. i obniża wymierzoną oskarżonemu J. D. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy;</p> <p>- punkcie 2 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r., dodaje przed art. 4 § 1 k.k. słowa „w brzmieniu obowiązującym do 28 lutego 2017 r.” i obniża wymierzoną oskarżonemu J. D. karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy;</p> <p>- w punkcie 3 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od lutego 2004 r. do 16 czerwca 2010 r., dodaje po słowach „wystawił faktury Vat nieodzwoiercedlające rzeczywistych zdarzeń gospodarczych” słowa „opisane w punkcie II części wstępnej wyroku”, przyjmuje, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. i na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie;</p> <p>- uchyla punkt 4;</p> <p>- w punkcie 7 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 19 maja 2005 r. do 8 czerwca 2010 r., w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisuje „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i obniża wymierzoną oskarżonemu J. D.</p>	

karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy;

- uchyla punkt 8 w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i punkt 9;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu J. D. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 kwietnia 2011 roku do dnia 10 sierpnia 2012 roku;

- w punkcie 11 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 21 listopada 2006 r. do 22 października 2009 r. i obniża wymierzoną oskarżonej S. D. karę pozbawienia wolności do 7 (siedmiu) miesięcy;

- w punkcie 12 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 21 listopada 2006 r. do 22 października 2009 r. i obniża wymierzoną oskarżonej S. D. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

- w punkcie 13 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 21 listopada 2006 r. do 22 października 2009 r., przyjmuje, że oskarżona S. D. wyczerpała znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. i na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie;

- uchyla punkt 14,

- w punkcie 15 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od 11 stycznia 2008 r. do 8 czerwca 2010 r., w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisuje „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i obniża wymierzoną oskarżonej S. D. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy;

- uchyla punkt 16 w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1

k.k. wymierza oskarżonej S. D. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- uchyla punkt 17;

- na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej S. D. kary łącznej 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby;

- w punkcie 19 kwotę orzeczonego wobec oskarżonej S. D. przypadku korzyści odniesionej z przestępstwa obniża do kwoty 174 428,24 zł (sto siedemdziesiąt cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych dwadzieścia cztery grosze);

- w punkcie 24 ustala jako czas popełnienia przestępstwa okres od stycznia 2010 r. do końca grudnia 2010 r., w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisuje „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i obniża wymierzoną oskarżonemu G. K. (1) karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy;

- uchyla punkt 25 w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i punkt 26;

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu G. K. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 maja 2011 roku do dnia 13 kwietnia 2012 roku;

- w punkcie 27 kwotę orzeczonego wobec oskarżonego G. K. (1) przypadku korzyści odniesionej z przestępstwa obniża do kwoty 9809,50 zł (dziewięć tysięcy osiemset dziewięć złotych i pięćdziesiąt groszy);

- uchyla punkt 30;

- w punkcie 31 przyjmuje, że oskarżony K. K. wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w

zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości pojedynczej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. ustala, że kara orzeczona w punkcie 31 nie podlega wykonaniu;

- w punkcie 32 w kwalifikacji prawnej czynu w miejsce „art. 299 § 1 i 5 k.k.” wpisuje „art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 k.k.” i po art. 12 § 1 k.k. dodaje „ w zw. z art. 11 § 2 k.k.”;

- uchyla punkty 33 i 34;

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu K. K. karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 kwietnia 2011 roku do dnia 3 kwietnia 2012 roku;

- w punkcie 37 wyroku obniża orzeczoną wobec oskarżonego G. R. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy;

- w punkcie 38 wyroku obniża orzeczoną wobec oskarżonego G. R. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy;

- uchyla punkty 41 i 42 wyroku;

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu G. R. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 maja 2011 roku do dnia 13 stycznia 2012 roku;

Zwiążle o powodach zmiany

Z powodów wyżej opisanych w treści uzasadnienia.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		

1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt III	Sąd przyznał od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej) na rzecz adwokat J. S. (1) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu G. K. (1) w wysokości 1033,20 zł, w tym podatek Vat.
Punkt IV	Sąd zwolnił oskarżonych J. D., S. D., G. K. (1) , K. K. i G. R. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Rafał Doros SSA Marcin Ciepiela SSA Grzegorz Wątroba

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1 do 10	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej S. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 12 do 19	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 28 do 35		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.14. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 20, 21, 24, 25		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.15. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratura		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 2, 8, 20, 25, 17,		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.16. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 36 do 42		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana